

SPERANȚE

REVISTA NR. 12

2020

Școala Gimnazială Nr. 19

Brașov

Prezenta lucrare se adresează elevilor și cadrelor didactice din învățământul primar și gimnazial în scopul promovării creativității și stimulării interesului pentru lectură a tinerei generații.

Revista "Speranțe" nr.12/2020 a fost înregistrată la Biblioteca Națională având cod ISSN

Colectivul director:

Director C. C. D: Profesor Mihaela Popa

Inspectori: Profesor Eugenia Crețoi

Profesor Mihaela Zugravu

Director: Profesor Claudia Savu

Director adjunct: Profesor Hagi Livia

COLABORATORI:

Antonescu Oana

Bucur Sorin

Cautiș Doina

Cristea Petronela Elena

Manta Ana

Hagi Livia

Kantor Minodora

Lefcencu-Știucă Adriana

Lodromănean Ramona

Mareș Monica

Nicu Nicoleta

Savu Claudia

Sofia Emilia

Tropcea Dana

Țion Lucian

Voica Carmen

Voiculescu Raluca

COORDONARE ȘI TEHNOREDACTARE:

Profesor Monica Mareș

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CENTRUL NAȚIONAL ISSN

„Speranțe” ISSN 2065 – 4154

Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

Nr. 12 / 2020

Brașov

PROIECT ERASMUS PLUS PREZENTARE GENERALĂ

În acest an școlar echipa formată din dir. prof. Savu Claudia Mihaela, Lefcencu-Știucă Adriana și Voica Carmen-Florentina au propus și au obținut aprobarea pentru un proiect European de tip Erasmus Plus KA1, Educație școlară, cu numele *Optimizarea procesului educativ prin mijloace moderne specifice sec. XXI*, primul de acest fel care se va implementa în școala noastră în perioada 1 septembrie 2019-31 august 2020.

Ideea acestui proiect a pornit de la necesitatea ca școala noastră să aibă cadre didactice bine pregătite, dornice în mod permanent să se autodepășească, având această posibilitate prin participare la stagii de formare profesională, schimburi de experiență cu instituții sau furnizori de programe din cadrul Uniunii Europene. De asemenea, programele de mobilitate pentru profesori pot ajuta la îndeplinirea unora dintre obiectivele UE referitoare la schimburile între profesori și promovarea bunelor practici în predare, la creșterea competenței de cunoaștere a limbilor străine și comunicare, la o mai bună familiarizare cu alte culturi, la lărgirea orizontului profesorilor (și elevilor) și creșterea motivației acestora.

SCOPUL declarat al acestui proiect este eficientizarea învățării active, centrate pe elev, prin utilizarea mijloacelor TIC în procesul educativ, ceea ce va determina și îmbunătățirea rezultatelor școlare și reducerea riscului de abandon școlar. Proiectul urmărește pe de o parte, creșterea procentului profesorilor care utilizează mijloacele TIC în procesul instructiv-educativ și pe de altă parte creșterea rezultatelor școlare ale elevilor din școala noastră.

OBIECTIVELE SPECIFICE urmărite în proiectul nostru sunt următoarele:

1. Să se dezvolte competențe interculturale la elevi pentru a se familiariza cu obiceiuri, medii, tradiții din alte culturi, pentru a crește capacitatea de adaptare, în condițiile în care 13% dintre ei își petrec vacanțele la părinți în străinătate
2. Să îmbunătățească competențele de utilizare a mijloacelor TIC, prin dobândirea de noi cunoștințe, modalități de utilizare a noilor tehnologii certificate europene, a 3 profesori de la învățământul gimnazial și a 3 profesori de la învățământul primar din școala noastră
3. Să crească cu 20% numărul de ore de utilizare a mijloacelor TIC, atât la nivelul învățământului primar cât și gimnazial.
4. Să crească rezultatele școlare ale elevilor din zona de risc (grupul țintă al proiectului nostru) cu 15 %, reducând riscul de abandon școlar timpuriu, prin implementarea de strategii inovatoare în procesul instructiv.

Pentru realizarea obiectivelor propuse, echipa de proiect a ales 2 cursuri de formare:

1. Cursul "ICT în Education- Prague" răspunde nevoilor școlii noastre de a îmbunătăți competențele de utilizare a mijloacelor IT în educație ale profesorilor noștri și creșterea motivației elevilor pentru învățare. Cursul cuprinde 11 module în urma cărora cursanții vor dobândi următoarele competențe:

- de implementare și creare de platforme de tip e-learning.
- de generare a materialelor didactice
- de gândire critică, de utilizare a mijloacelor IT pentru a crește calitatea educației la toate nivelele
- personale, profesionale, promovarea utilizării TIC în educație, susținerea învățării active și inovative.
- de înțelegere a altor sisteme și politici educaționale din alte țări.
- de învățare cross- culturală prin schimb de idei cu alți profesori
- de comunicare, de limbă și diversitate europeană.

2. Cursul „There's an App for That! Exploring the Best Apps for Teaching and Student Learning- Dublin” care urmărește integrarea aplicațiilor în procesul de predare-învățare-evaluare. Cursul are o durată de 30 de ore în urma cărora profesorii vor dobândi următoarele competențe:

- de utilizare în condiții de siguranță a rețelelor sociale
- de creare de resurse vizuale pentru facilitarea învățării
- de folosire a platformelor și aplicațiilor pentru găsirea de resurse educaționale
- de integrare a jocurilor și testelor educative în procesul de învățare

Totodată unul dintre obiectivele Planului de Dezvoltare Instituțională a școlii noastre prevede participarea la cursuri de formare la nivel județean și la cursuri de pregătire și mobilități internaționale în vederea asimilării bunelor practici. Prin programele de mobilitate la care vom participa, urmărim de asemenea să îmbunătățim următoarele aspecte:

1) Creșterea motivației profesorilor în activitatea de predare: acest aspect pozitiv este rezultatul experienței directe a profesorilor cu alte culturi și metode de predare, pe care profesorii le pot aplica, ulterior, propriilor lor elevi. Programele de mobilitate oferă, de asemenea, un cadru realist, interesant și plin de semnificație pentru prezentarea, de către profesori, a programelor lor.

2) Îmbunătățirea abilităților pedagogice: mobilitatea profesorilor are drept efect scăderea gradului de scepticism al profesorilor cu privire la alte culturi și metode alternative de predare. Profesorii au posibilitatea de a observa, în timp real, aplicarea metodelor pedagogice alternative. În plus, profesorii invitați fac adeseori prezentări la școala gazdă, astfel încât profesorii capătă mai multă încredere în predare și acest lucru îi ajută să integreze noile metode de predare în școlile lor.

3) Abilități lingvistice mai bune: programele de mobilitate îi încurajează pe profesori să învețe limbi străine noi, în special la nivel de conversație. Mai mult chiar, diferențele dintre limbi nu mai constituie un obstacol în desfășurarea programelor de mobilitate, ci, de fapt, încurajează inovarea în comunicare, deoarece profesorii folosesc mijloace complementare pentru a promova comunicarea

atunci când abilitățile lingvistice comune nu sunt suficient de puternice. Motivatia pentru învățarea de noi limbi străine este transmisă și elevilor.

4) O deschidere mai mare către Europa: programele de mobilitate promovează legăturile dintre școli pe tot teritoriul Uniunii Europene. Aceste legături se construiesc pe baza interesului pentru programe comune dar, în multe cazuri, ele se transformă în noi prietenii. Acest lucru se întâmplă mai ales atunci când programele de mobilitate promovează interacțiuni repetate. Mobilitatea are un impact puternic și asupra integrării sociale, în regiunile în care noi culturi și religii capătă o importanță tot mai mare. Acest fapt poate fi extrem de important atunci când părinții elevilor nu au o experiență prea bogată cu privire la alte țări și când elevii nu au posibilitatea de a călători prin mijloace proprii.

5) Îmbunătățirea nivelului competențelor fundamentale: mobilitatea profesorilor (și, la un nivel mai general, programele internaționale desfășurate în școli) au capacitatea de a-i încuraja pe profesori și elevi în direcția îmbunătățirii deprinderilor proprii și specializării în alte domenii. În cazul programelor de mobilitate, participarea nu mai reprezintă un scop în sine și s-a dovedit că participarea duce la perfecționarea profesională continuă a multor profesori, după încheierea stagiului, ceea ce determină o mai bună experiență de învățare pentru elevi.

6) Inovare: programele de mobilitate și, în general, proiectele de colaborare desfășurate pe întreg spațiul Uniunii Europene, dincolo de granițele naționale, au un impact mult mai mare decât simpla creștere a nivelului cunoștințelor lingvistice. De exemplu, în școli se folosesc video-conferințe și e-mailuri pentru păstrarea legăturilor cu partenerii din străinătate pe viitor. Pentru promovarea comunicării într-o limbă comună, școlile și elevii apelează la mijloace printre care se numără cărțile de bucate, festivalurile culturale și costumele populare, pentru a scoate în evidență similaritățile și diferențele dintre țările și culturile lor.

7) Participarea la programele educative de tip Erasmus asigură incluziunea, prin înlăturarea oricăror forme de discriminare, atitudine rasistă, xenofobă.

8) Calificarea personalului didactic al școlii noastre ca urmarea a dobândirii competențelor necesare creșterii calității actului educativ la nivelul școlii noastre.

Proiectul va se va concretiza prin implementarea de noi planuri de management instituțional care să pună accent pe dimensiunea europeană a procesului educativ și o aplicare a curriculum-ului național cu accent pe o predare inovativă, modernă și activă asigurându-se astfel calitatea procesului educativ. Se va spori eficiența planului managerial în ideea în care acesta va adapta standardele europene la nevoile locale și va conduce la armonizarea planurilor operaționale dintre diversele departamente din instituție. Proiectul va fi valorificat și prin introducerea unui opțional la nivel gimnazial, un opțional de cunoaștere europeană care va fi predat claselor cu regim intensiv de predare a limbii engleze, în limba engleză. În cazul celorlalte opționale, acestea vor avea ca obiectiv punerea în practică a competențelor dobândite în urma mobilităților prin folosirea în mai mult de 50% din orele prevăzute a tehnicilor moderne de predare cu mijloace moderne, urmărindu-se motivarea elevilor și progresul lor școlar.

De asemenea, dorim să mai demarăm proiecte de tip eTwinning cu școli din Europa în cadrul cărora să organizăm activități diverse, realizând schimburi de idei, cultură, experiență. Dorim să valorificăm contactele din mobilități și să inițiem schimburi de bune practici între profesorii școlilor implicate în mobilitate și între elevii din aceste țări. Diseminând rezultatele proiectului și activitățile proiectate pe platforme ca eTwinning contribuim la recunoașterea europeană a calității și creativității de care dau dovadă cadrele didactice din țara noastră și contribuim la creșterea standardelor la care se vor desfășura viitoarele colaborări. În felul acesta, nu numai că devenim vizibili atât la nivel de școli din județ și din alte țări, dar considerăm ca vom atrage elevi din ce în ce mai buni spre instituția noastră și astfel, pe termen lung, va crește prestigiul școlii.

Un alt impact al proiectului este cel asupra cadrelor didactice (resursa umană) care au participat la mobilități dar și asupra celorlalte cadre didactice ale școlii noastre. Astfel, impactul asupra acestora este atât la nivelul dezvoltării personale (creșterea stimei de sine, lărgirea orizontului cultural) cât și la nivelul dezvoltării profesionale (dobândirea de competențe și exemple de bună practică din alte state europene, certificări europene, crearea unei rețele profesionale de contacte cu alte cadre didactice din Europa, îmbunătățirea mijloacelor materiale și a resurselor intelectuale). În ceea ce privește impactul asupra celorlalte cadre didactice ale școlii, acesta se va concretiza prin stimularea lor să participe la viitoare programe europene și să pună în practică metode, mijloace, învățate de la colegii participanți la mobilități. Impactul proiectului nostru este și asupra elevilor școlii noastre care vor fi motivați și își vor îmbunătăți rezultatele școlare în urma utilizării mijloacelor TIC în procesul de învățare.

Impactul asupra comunității locale va fi unul pozitiv, deoarece creșterea calității actului educativ va încuraja părinții și alte instituții să susțină activități ale școlii, să se implice activ în evenimente și proiecte, să facă propuneri de alte activități sau sugestii de parteneriate. Comunicarea părinți-școală se va îmbunătăți semnificativ, comunitatea având încredere în politicile promovate de școală. De asemenea, va crește și colaborarea între școli prin organizarea de activități de diseminare și formare a cadrelor didactice. Comunitatea locală va beneficia la rândul său de pe urma acestor mobilități.

Având în vedere că avem în școala noastră elevi cu părinții plecați în străinătate sau care își petrec o mare parte a timpului la muncă în alte țări, răspundem nevoilor de comunicare a acestor copii deoarece, utilizând mijloace moderne, aceștia vor putea ține legătura cu părintele plecat, își vor putea instrui la rândul lor alți membri ai familiei să folosească platforme și medii de comunicare.

Elevii cu rezultate foarte bune la învățătură vor afla informații care îi vor sprijini în alegerea viitoarei orientări profesionale, pot afla detalii în mod direct despre anumite instituții de învățământ pe care ar putea să le urmeze, accesând paginile acestor instituții, comunicând cu studenți și făcând schimb de informații.

OPTIMIZAREA PROCESULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT PRIN MIJLOACE MODERNE SPECIFICE SECOLULUI XXI

JURNAL DE MOBILITATE PROIECT ERASMUS PRAGA

Erasmus+ este programul Uniunii Europene pentru educație, formare, tineret și sport în Europa. Cu un buget de 14,7 miliarde de Euro, programul oferă unui număr de peste 4 milioane de europeni posibilitatea de a studia, de a se forma și de a dobândi experiență în străinătate. Programul nu li se adresează numai studenților sau elevilor, el oferind oportunități pentru diverse categorii de persoane și organizații.

Școala Gimnazială Numărul 19 Brașov a avut șansa de a face parte din școlile ale căror proiecte au fost aprobate în anul 2019. Echipa implicată în scrierea proiectului a pornit de la o analiză reală a necesităților școlii, elevilor, dar și a nevoii de perfecționare a cadrelor didactice, nu numai prin intermediul cursurilor de formare urmate la nivel local, județean sau național, impunându-se și nevoia schimbului de experiență și a formării la nivel internațional. Așadar, a fost redactat proiectul intitulat **Optimizarea procesului educativ prin mijloace moderne specifice sec. XXI (Improvement of the educational process by means of modern technological tools specific to the 21st century)**.

Dat fiind faptul că trăim într-o lume în continuă mișcare, mai ales din punct de vedere tehnologic, o lume în care digitalizarea ne ține captivi la fiecare pas, în care totul pare a putea fi ușor de rezolvat prin apăsare de butoane sau prin instalare de aplicații pe telefon, tabletă sau calculator, necesitatea unor cursuri de formare pentru cadrele didactice ale școlii în această direcție a venit ca o prioritate.

Programele de mobilitate sunt extrem de importante. Prin ele se crește motivația profesorilor în ceea ce privește activitatea de predare deoarece intră în contact cu alte cadre didactice din alte țări, fac schimb de bune practici și pot aplica alte metode învățate de la membri ai altor instituții și culturi. De asemenea, mobilitățile internaționale au drept efect scăderea gradului de scepticism al profesorilor cu privire la metode pedagogice alternative. Profesorii participanți își prezintă propriile proiecte sau cele în care instituția de învățământ pe care o reprezintă este implicată, lucru care le sporește încrederea în propriile forțe și eforturi.

Un lucru benefic pentru cadrele didactice participante la programe de formare în afara țării îl constituie posibilitatea de a-și dezvolta sau îmbunătăți competențele de comunicare în limbi de circulație internațională. Mai mult chiar, diferențele dintre limbi nu mai constituie un obstacol în desfășurarea programelor de mobilitate, ci, de fapt, încurajează inovarea în comunicare, deoarece profesorii folosesc mijloace complementare pentru a promova comunicarea atunci când abilitățile lingvistice comune nu sunt suficiente de puternice. Motivația pentru învățarea de noi limbi străine este transmisă și elevilor.

În vederea asigurării celor mai bune condiții de formare, echipa de proiect a ales cu mare atenție cursurile pe care să le urmeze cadrele didactice participante la mobilități.

Prima mobilitate din cele două incluse în proiect s-a desfășurat în perioada 11-15 noiembrie 2019, la ITC, Praga, Republica Cehă. ITC reprezintă o instituție care oferă o varietate mare de cursuri de formare a cadrelor didactice, și nu numai, din toate colțurile lumii. Echipa este formată din traineri cu un grad mare de profesionalism, colaboratori ai centrului, oameni pasionați de ceea ce înseamnă provocările societății cunoașterii.

Dimineața primei zile a început cu familiarizarea cu locul. O clădire superbă, modernă, aflată la câteva clădiri distanță de locul de cazare, sugerat tot de ITC. Oamenii au fost extrem de primitori. Am cunoscut echipa ITC și ceilalți cursanți veniți din Spania, Italia, Germania, Cipru, Grecia și România. Brașov le era un oraș cunoscut, unii dintre organizatori îl vizitaseră deja. Am trecut prin procesul de înregistrare și totul a fost minunat încă de la început. Toata lumea este cu zâmbetul pe buze.

Cursul începe cu prezentarea tuturor, participanții numesc aplicațiile digitale pe care le folosesc la clasă și constatăm cu ușoară frustrare că nu prea suntem digitalizați. Am aflat de un număr mare de aplicații folosite în diverse materii și la orice nivel. Printre ele se numără Classdojo, Lim, Prezi, Powtoons, Animoto, Quizlet, Kahoot, SPSS și multe altele.

Prima aplicație abordată este **Adobe Spark**. Se folosește pentru crearea de postere, pentru reclame și alte metode de evaluare. La final toată lumea își prezintă produsul muncii. Noi am creat postere pentru a promova un târg de Crăciun. A fost o temă extrem de interesantă și ne-a deschis apetitul pentru joacă cu aceste unelte. Se pot face atât de multe lucruri interesante la clasă și sunt convinsă că elevilor noștri le va plăcea să utilizeze această jucărie digitală.

A doua aplicație pe care o utilizăm este **Canva**. Este o unealtă pentru prezentări, cursuri, logouri și postere, o unealtă foarte populară deoarece rezoluția imaginilor și a fotografiilor incluse în prezentări este foarte ridicată. Vom crea propria noastră propunere de prezentare sau promovare a unui eveniment.

Am învățat cum să creăm un avatar, cum să ne căutăm resurse pentru lecții, am învățat chiar să programăm puțin și am discutat, de asemenea, aspecte legate de siguranța pe internet dar și alte aspecte legate de mediul online.

Am văzut cât de important este să ne protejăm datele personale, cum să ne securizăm conturile pentru a evita astfel furtul de identitate sau date, respectiv compromiterea acestora.

Pentru a ne putea crea lecții, avem nevoie de informații prețioase. Am aflat câteva trucuri pentru a afla informații din orice domeniu prin intermediul Google search, shutterstock, istockphoto, alamy, getty . savefrom.net, jdownloader și multe altele.

Un alt modul al cursului are de-a face cu **code.org**, adică scrierea de programe. Urmărim dezvoltarea minții umane de-a lungul timpului în ceea ce privește felul în care se folosește de date/ informații, până ajungem la abilitățile de azi. Urmărim un video foarte interesant intitulat **What most schools don't teach** <https://www.youtube.com/watch?v=nKIu9yen5nc>, un video despre cei care și-au făcut un nume în IT și impresiile lor.

Ne-am jucat cu folos, am văzut cum se programează și cum să facem legătura între joacă și viața reală, arătându-le copiilor lucruri ce țin de programare. Am lucrat 10 nivele în joc cu succes, drept pentru care am și primit un certificat!

A fost o activitate extrem de interesantă. Foarte multe informații au fost noi, lucruri despre care auzim prima dată. Impresiile sunt dintre cele mai bune. Avem în fața noastră un trainer extrem de plăcut, un om degajat și simpatic, deschis la întrebările noastre, care știe foarte bine ceea ce face și ce ne arată, reușind să ne furnizeze informațiile foarte eficient.

Avalanșa de informații continuă. Aflăm de Prezi, o aplicație extrem de utilă pentru realizarea de prezentări, apoi descoperim modalități digitale de a elabora și de a administra teste. Desigur, nimic în lumea digitală nu se întâmplă fără riscuri care ne pot afecta sănătatea fizică, dar, mai ales, mentală.

Există probleme legate de siguranța pe internet. Prima și cea mai mare este, evident, **cyberbullying**. Rețelele sociale pun o presiune imensă, totul este distorsionat: timpul, locul, impactul. Toate acestea puse la un loc au consecințe imense asupra copiilor și tinerilor, mai ales. În aceste cazuri, relația familie-profesor-elev trebuie să funcționeze perfect pentru a putea ajuta victima.

A doua jumătate a zilei este dedicată unei vizite la un liceu de informatică, din câte am înțeles de la traineri, cel mai digitalizat liceu din Praga și unul din cele două singure licee de acest fel din Cehia. Liceul are cursurile organizate pe 3 specializări: General IT, Technical Studies and Cybersecurity. Alegerea acestor domenii a fost impusă de piața muncii, și Cehia confruntându-se cu aceeași lipsă de specialiști în acest domeniu ca și celelalte țări europene. Școala are 642 de elevi, 61 de profesori dar, de fapt, are 120 de angajați. 564 elevi au optat pentru acest liceu, însă doar 168 au fost acceptați. Un lucru foarte interesant este faptul că unii elevi ai școlii sunt în același timp elevi dar și angajați, vorbitorul nostru, un proaspăt absolvent al liceului funcționând și, el în timpul anilor de studio, în această dublă ipostază. Liceul colaborează cu companii care au nevoie de specialiști, de aici și această implicare a lor ca job cu jumătate de normă pe lângă aceste companii.

Ceea ce face acest liceu unic în Cehia este felul în care sunt pregătiți viitorii specialiști în securitate cibernetică. Pentru a fi în stare să protejeze un sistem informatic, elevii sunt întâi încurajați să îl hack-uiască, să îl atace. Au și un loc special amenajat pentru acest lucru și anume un laborator foarte performant, cu computere protejate și delimitate între ele de paravane, unde elevii se atacă între ei și învață astfel cum să își protejeze sistemul.

Un alt laborator cu o dotare uluitoare este cel de realitate virtuală. Elevii liceului au lucrat la o machetă 3D în care au reprodus lagărul de concentrare de la Auschwitz. Au transpus acea machetă apoi în realitate virtuală și acum participă cu ea la diverse expoziții, în muzee, unde oamenii pot testa, măcar în VR, o mică parte din ceea ce au trăit victimele Holocaustului.

Copiii lucrează acum la un proiect mare, care a devenit și o specializare între timp, și anume The Internet Of Things. Elevilor li s-a construit în interiorul școlii o casă în toată regula, cu toate încăperile necesare, pornind de la hol, baie bucatărie, dormitor pe care elevii, împreună cu profesorii lor, o digitalizează complet. Totul este controlat prin monitoare, panouri și un server uriaș și pare desprins dintr-un film științifico-fantastic.

De fapt, totul este despre proiecte în acest liceu. În momentul de față, aici se derulează în același timp, 150 de proiecte, căutându-se mereu oportunități pentru elevi. De aici și implicarea elevilor în partea de management.

Școala colaborează cu ITC, gazda noastră la Praga, unele dintre cursurile acestei companii ținându-se la liceu.

Ni se oferă un tur al liceului, aflăm detalii foarte interesante despre felul în care se desfășoară o zi obișnuită din viața acestor adolescenți. Ceea ce ne frapază încă de la început este faptul că toți elevii poartă papuci de casă. În turul nostru dăm peste un vestiar imens în care fiecare elev are o cușetă, acolo își lasă pantofii de stradă odată cu intrarea în liceu și se schimbă în papucii de interior, o regulă care am înțeles că este generală în Cehia și, a cărei încălcare, atrage după sine sancțiuni. Este evidentă preocuparea pentru confortul copiilor, pentru a-i face să se simtă ca acasă în mediul școlar.

Programul de studiu începe la 8 și sunt zile în care se termină la ora 17. Au o pauză de masă de 1 oră, timp în care fie își mănâncă mâncarea de acasă, fie fac apel la o doamnă foarte drăguță care le pregătește mâncarea în cantina școlii și care îi așteaptă mereu cu mâncare delicioasă și cu surprize foarte placute. Cu mare drag ni s-a vorbit despre ea și am aflat de la cei doi elevi care ne-au condus, că este extrem de iubită. Clasele sunt obișnuite ca încăperi, similare celor din România, excepție făcând aceste laboratoare speciale unde se desfășoară orele de specialitate.

Elevii au la dispoziție și un club al lor unde se duc în cazul în care nu se ține vreo oră sau dacă doresc să se relaxeze după școală. Și acea încăpere este înțesată de calculatoare foarte performante, de fotolii comode, locul fiind foarte căutat mai ales de cei care lucrează la îmbunătățirea unor jocuri și care merg acolo să exerseze sau pur și simplu să se joace. Au și o masă de tenis de masă și o sală de sport cum nu am crezut că voi vedea vreodată într-o școală.

Nu au uitat să ne specifice gazdele noastre că datorează totul directorului școlii, pe care, din păcate nu am avut șansa să îl cunoaștem, fiind plecat din Praga, un om care încurajează orice proiect, care este extrem de deschis și care sprijină orice inițiativă bună în rândul elevilor. Face o treabă minunată, din ce am văzut noi. Sunt pe coridoare multe vitrine cu diplome, cupe și alte distincții.

Am încheiat ziua, unii din noi cu dorința de a ne mai naște o dată, pentru a avea șansa să fim liceeni într-o asemenea școală!

A patra zi a mobilității începe cu trainerul Morgan, profesor de tehnologia informației la diferite școli din Praga, de asemenea trainer la ITC de aproape 10 ani. Am lucrat cu **WEEBLY** și am aflat informații suplimentare despre **QUIZZ**. Am lucrat împreună la crearea unei pagini web pe care o vom prezenta în faza de evaluare. Ne putem crea propriul conținut pe internet, vizibil pentru oricine, pe weebly, intitulat www.scoala19bv-erasmus.weebly.com. Toată ziua de curs a fost dedicată acestui site pe care am învățat să scriem conținut, să adăugăm logo-uri, hărți, galerii cu poze, videoclipuri, muzică și multe altele. Munca ne-a fost răsplătită- acum avem un site unde ne putem împărtăși experiențele legate de prezența noastră aici, la ITC Praga.

Ultima zi este dedicată perioadei de evaluare. Colegii își prezintă produsele muncii lor. Facem cunoștință cu școlile de unde ei provin, cu proiectele pe care le desfășoară, cu rezultatele lor deosebite legate de Erasmus+. Apar alte aplicații despre care discutăm: **padlet.com, blogger.com, wic.com, quizlet.com, studio.code.com.**

Terminăm cursul foarte încântați de tot ce am învățat. A fost o experiență care ne-a îmbogățit din toate punctele de vedere. Am cunoscut oameni minunați, am schimbat adrese de email și nu numai și ne-am propus să ținem legătura și pe viitor și să ne întâlnim în proiecte de orice fel.

Rămas bun, ITC! Rămas bun, Praga!

Prof. Lefcencu-Știucă Adriana

CULTIVAREA EMPATIEI LA ȘCOALĂ

Acest articol a fost realizat în urma participării la programul de formare: **"FacingDiversity: Intercultural Classroom Management"** furnizat de **EUROPASS CentroStudiEuropeo SAS (Teacher Academy)**, în perioada 12 -18 noiembrie 2018 în **Florența, Italia**. Această mobilitate a fost finanțată integral **în cadrul Proiectului Erasmus+ 2018-1-RO01-KA104-047736, cu titlul „Diversificăm și inovăm prin modele europene!”**, implementat în perioada 01.07.2017-30.09.2017 de Casa Corpului Didactic Brașov în calitate de beneficiar.

Activitatea de mobilitate din cadrul acestui proiect Erasmus + KA1 mi-a oferit posibilitatea să-mi dezvolt o serie de aptitudini profesionale dar și personale. Am interacționat cu profesori din alte țări, am conversat, am participat activ la activitățile desfășurate care au avut în vedere:

- ✚ abordări de învățare diferite ale cunoașterii elevilor pentru a putea alege strategiile de predare corecte;
- ✚ abilitatea de a aplica în lecție metode potrivite pentru diferite clase, contexte și momente strategii de predare cu obiective concrete, de ansamblu: jocul de rol, învățarea prin cooperare;
- ✚ dezvoltarea competențelor de comunicare interculturală;
- ✚ formarea abilității de a transforma diversitatea din povară într-o oportunitate.

Participând la o astfel de acțiune pot să afirm că a adus un plus atât dezvoltării mele profesionale cât și lingvistice și interculturale. Pentru mine, Erasmus reprezintă diversitate culturală, o experiență inițiativă, deoarece nu doar contextul cultural al țării în care s-a desfășurat cursul este o sursă de interes dar și oportunitatea de a relaționa și pune bazele unor proiecte viitoare, cu profesori reprezentanți ai diverselor forme de învățământ din Germania, Finlanda, Norvegia.

Cursul a oferit informații într-o manieră academică, cu un formator care a dat dovadă de profesionalism și interes pentru înțelegerea exactă conținuturilor. Ne-a inspirat și impulsionat mediul ambiant, locația fiind în centrul Florenței la o mică distanță de Domul Santa Maria del Fiore cu cupola sa imensă care domină bolta cerească și este un adevărat simbol al orașului.

Tematica abordată a fost interesantă pentru toți participanții care au încercat să raporteze propria activitate la modul în care pot aplica cele învățate. Foarte interesantă a fost latura practică de realizare a unui proiect de învățare interdisciplinară dar și modalitățile de cultivare a empatiei și educația pentru toleranță care au o influență foarte mare în realizarea cu succes a dezideratelor educaționale.

Când vorbim despre mediul școlar trebuie să avem în vedere mai mulți factori care influențează pozitiv sau negativ modul în care noi ca profesori putem realiza demersul educațional. Unul dintre factorii cei mai importanți este cel legat de empatia celor implicați în actul didactic.

Dacă astăzi se vorbește în educație din ce în ce mai mult despre empatie, nu este doar pentru faptul că locuim în comunități mixte, că muncim în companii globale, că trăim într-o lume în care sărăcia este din ce în ce mai mult resimțită de o largă majoritate sau pentru că va trebui să învățăm să conviețuim cu oamenii alungați din țările lor de războaie, foamete și dezastrele naturale la care contribuim cu toții, ci și pentru că empatia este o trăsătură esențială a ființei umane, indispensabilă atât învățării cât și activităților din orice companie sau comunitate. Iar noi, am cam uitat să o susținem și să o punem în valoare, ba chiar acceptăm ca fiind "normale" comportamentele și atitudinile care duc la reprimarea ei.

Ce înseamnă empatie?

În primul rând, **o persoană empatică poate identifica ușor emoțiile celorlalți**. Oricine își poate face o idee despre cum se simte un om care plânge dar puțini reușesc să identifice faptul că o persoană suferă atunci când acea persoană face tot posibilul să nu o arate, ascunzându-se după o mască. **Oamenii empatici văd dincolo de măști**, cu ușurință.

Ei fac însă mai mult decât a identifica automat ceea ce simt persoanele din jurul lor; au și capacitatea de a își imagina foarte exact cum trebuie să se simtă persoana respectivă chiar dacă ei nu au trecut niciodată prin exact aceeași situație.

De asemenea, empatia îi ajută pe oameni să citească mai ușor limbajul corpului sau să vadă acele scipiri în ochii oamenilor. Datorită acestei înțelegeri a firii umane de care sunt capabili, oamenii empatici sunt de obicei înțelegători cu cei din jur și dau dovadă de **compasiune**.

Cum recunoști un om empatic?

E cald și afectuos, nu se simte stânjenit sau încurcat atunci când te vede plângând și nu are o problemă cu a plânge el însuși. De asemenea, recunoaște cu ușurință ca și el are sentimente puternice și greu de controlat și îți împărtășește o parte dintre ele. **Are încredere în tine** și în faptul că poți depăși situațiile dificile prin care treci și îți aduce aminte de punctele tale tari atunci când tu uiți că le ai.

Empaticii încearcă să înțeleagă ce înseamnă un anumit lucru pentru tine chiar dacă a se gândi la acel lucru îi face pe ei să sufere.

Părțile proaste ale empatiei

Lumea își imaginează ca totul e roz, ca oamenii empatici beneficiază de niște bonus-uri pe care ceilalți nu le au și atât, ceea ce e fals. **Părțile bune ale empatiei vin la pachet și cu altele, mai puțin bune.**

Oamenii empatici sunt în general persoane care gândesc mult, cărora le place să rezolve probleme și merg în general pe ideea ca acolo unde a apărut problema se afla și răspunsul, rezolvarea acelei probleme. Sunt cei care nu adorm noaptea până când nu găsesc răspunsul la o întrebare ce îi macină. Iar de multe ori, **problemele la care se gândesc nici măcar nu sunt ale lor.**

În plus, a arde la o intensitate atât de mare încât să empatizezi cu o altă persoană, să te auto-depășești continuu încercând să te transpuși în starea respectiva și, mai apoi, să faci eforturi pentru a găsi o soluție de a alina suferința celui alt, e mult mai complicat decât sună și puțin probabil să se întâmple fără să lase urme.

Empaticii se consuma mai repede decât oamenii obișnuiți și de multe ori funcționează ca un burete: **absorb din emoțiile celorlalți** ceea ce îi ajută să înțeleagă și să se pună în locul acelor persoane însă, în momentul în care interacțiunea s-a încheiat, în loc să renunțe la tot ce au absorbit, păstrează în ei o parte din acele emoții.

În cartea *The Danish Way of Parenting* Jessica Alexander și psihoterapeuta Iben Sandahl vorbesc despre trei metode prin copiii sunt învățați să fie empatici și înțelegători cu cei din jurul lor: prin alegerea unui limbaj adecvat, lăsându-i să își autoregleze stările emoționale și citindu-le o mare varietate de povești (inclusiv cu final tragic).

1. Nu pune etichete! Vorbește despre emoțiile din spatele comportamentelor!

“În primul rând este extrem de important să ținem minte atunci când îi învățăm pe copii despre empatie că noi, părinții și profesorii suntem oglinda lor. Limbajul pe care, părinții îl folosesc este foarte important. Cum îi descriem pe ceilalți? Suntem înțelegători sau îi judecăm? Suntem toleranți sau îi învinovățim imediat? Acestea sunt lucrurile pe care copiii le copiază. Atunci când îi vorbim pe ceilalți de rău în prezența copiilor, atunci când spunem lucruri precum <Ea este rea>, <El este egoist><Ea este enervantă>, nu folosim un limbaj empatic pentru că nu scoatem în evidență emoțiile ce stau în spatele comportamentelor lor, ci îi etichetăm. **Dacă ții minte că toți copiii sunt în mod fundamental buni și că există un motiv în spatele tuturor comportamentelor, asta ne ajută să vedem binele din fiecare persoană**”, spune Jessica Alexander într-un interviu acordat The Mother Magazine.

Exemple: – Este enervant? Crezi că îi este foame? Sau poate e obosit pentru că nu a dormit la amiază? Știi cum e atunci când ești obosit și înfometat, nu?

– Este rea? Pare că a avut o zi grea la școală. Ieri mi-ai spus că e foarte drăguță și prietenoasă. E foarte drăguță, nu?

2. Lăsați copiii să simtă, să trăiască emoțiile așa cum sunt ele.

Părinții și profesorii au tendința de a le spune copiilor cum ar trebui, sau nu, să se simtă. Dacă cei mici sunt obosiți, triști, furioși, unii părinții le spun: “Nu fi supărat!”, “Nu ai niciun motiv să fii nervos!”, “Ar trebui să îți fie foame, mănâncă!”. Atunci când le spun copiilor cum ar trebui să se simtă, părinții nu îi lasă să își autoregleze emoțiile. Adică să le simtă ca atare și să învețe să “lucreze” cu ele și să le depășească. **“Trebuie să avem încredere în copiii noștri și să îi lăsăm să învețe care le sunt limitele emoționale. Nu uitați, nu există emoții bune sau emoții rele. Există doar emoții.”**, spune Jessica Alexander.

3. În viață nu e totul cu final fericit. Citiți-le copiilor și povești triste, despre durere și pierdere.

Poveștile fără final fericit sunt o bună metodă de a-i învăța pe copii despre emoțiile “dificile”, și implicit despre empatie. Autoarea cărții *The Danish Way* spune că există studii care arată că atunci când le citim copiilor despre o varietate largă de emoții (inclusiv, tristețe, durere, etc.) crește și abilitatea lor de a empatiza cu cei din jur. De exemplu, există multe povești daneze pentru copii cu final de-a dreptul tragic. Povestea Mica Sirenă, care este originară din Danemarca, nu are un final fericit așa cum este prezentată inclusiv în România. De fapt, sirena nu rămâne cu prințul, ci moare din cauza tristeții.

Atunci când copiii aud asemenea povești devin curioși și vor să afle mai multe despre emoțiile descrise. Iar noi trebuie să le răspundem la întrebări, să le vorbim despre viață așa cum e, cu suferințe și coborâșuri, și astfel copiii devin mai capabili să facă față greutăților.

Cred, că avem nevoie pentru a-i face conștienți pe cei care fac parte din comunitatea școlară, de mai multă înțelegere, de mai mult curaj, de mai multă implicare pentru a ajuta elevii să socializeze, să fie toleranți și să înțeleagă ce se întâmplă cu cei din apropierea lor.

Programul Erasmus plus reprezintă un exercițiu de adaptare, integrare, învățare care este benefic nouă ca profesori și activității didactice desfășurate. Voi dezbate cele învățate cu colegii din școală și cu alte cadre didactice participante la cursurile de formare continuă organizate de Casa Corpului Didactic, dar aștept cu nerăbdare să particip și la alte experiențe de acest fel. Sunt foarte fericită că la finalul acestui curs am fost răsplătită cu un certificat care atestă competențele dobândite.

*Prof. Monica Mareș, Clasa I B
Profesor metodist Casa Corpului Didactic Brașov*

PROIECTUL EDUCAȚIONAL „SCHIMBUL DE EXPERIENȚĂ, O PREMISĂ A CALITĂȚII ÎN EDUCAȚIE”

În perioada mai-iunie 2019, zece profesori pentru învățământul primar, împreună cu clasele de elevi ai Școlii Gimnaziale Nr. 19, au participat la activitățile cuprinse în cadrul proiectului educațional, inițiat de ISJ Brașov, în parteneriat cu Școala Gimnazială Apața. Proiectul a fost intitulat „SCHIMBUL DE EXPERIENȚĂ, O PREMISĂ A CALITĂȚII ÎN EDUCAȚIE” și a

cuprins mai multe activități. Cea mai importantă dintre acestea a constat într-un schimb de experiență didactică a profesorilor de la cele două școli partenere: din mediul rural (Școala Gimnazială Nr. 19), iar din mediul urban (Școala Gimnazială Apața).

Prin schimbul acesta de bune practici, cadrele didactice implicate au urmărit: cunoașterea diferitelor aspecte ale spațiului cultural și educațional din fiecare școală implicată, precum și dezvoltarea unui comportament de deschidere față de toți copiii, indiferent de mediu, stare materială, etnie. În cadrul acestui proiect, cu ocazia zilei de 1 Iunie, elevii Școlii Gimnaziale Nr. 19 au dorit să aducă un STROP DE BUCURIE elevilor de la Școala Gimnazială Apața. În acest sens s-a organizat la nivelul școlii o acțiune de donare a unor rechizite noi, necesare elevilor din Apața.

Desfășurarea proiectului a condus la: conștientizarea importanței mediului educațional largit (comunitatea) și restrâns (familia) în nivelul intelectual și cultural al copiilor; încheierea unor legături profesionale bazate pe împărtășirea unor experiențe noi; oportunitatea schimbului de experiențe și bune practici; stimularea interesului, curiozității, disponibilității și implicării participanților la buna desfășurare a proiectului; schimbarea mediului de predare, cu condiții diferite: tipologie elevi, mediu urban/rural, dotare școală.

Oportunitățile create de acest proiect au fost: descoperirea unor elevi cu potențial ridicat în mediul rural; îmbunătățirea condițiilor de învățare prin sprijinirea materială; consilierea părinților în vederea înscrierii copiilor din mediul rural în sistemul educațional; extinderea acestui schimb de experiență și la alte școli; dezvoltarea unor programe comune cu autoritățile locale; implementarea în cadrul CDȘ a unor cursuri opționale agreeate de comunitate; manifestarea unui interes sporit din partea părinților în pregătirea copiilor în școlile din mediul urban.

Coordonatorii acestui proiect au fost:

Director Prof. Claudia Savu

Prof. Oana Antonescu

Prof. Nicoleta Nicu

JURNALIȘTII ÎN ACȚIUNE!

MOTTO:

Scopul educației ar trebui să fie pregătirea unor oameni care să acționeze și să gândească independent și care, în același timp, să vadă în slujirea comunității realizarea supremă a vieții lor. – Albert Einstein

Școala actuală traversează un amplu și dinamic proces de integrare și dezvoltare, care influențează intensificarea vieții colective a școlarilor.

Acum un an, am participat împreună cu câțiva elevi la **FESTIVALUL JUDEȚEAN DE TETRU** cu piesa „**RIDICHEA URIAȘĂ**”. Atât pentru mine, ca și cadru didactic debutant, cât și pentru elevi, acest concurs a reprezentat o experiență unică și o provocare din care cu toții am avut de învățat. Școlarii au fost foarte încântați să participe, și-au luat în serios rolul pe care l-au avut și împreună cu ei am format cea mai unită și frumoasă echipă, obținând la final premiul II pe județ.

Pot spune că acest concurs m-a ajutat să îmi dau seama de ceea ce îmi doresc elevii din ziua de astăzi. M-am gândit serios, iar în clasa a II-a am introdus opționalul „**JURNALIȘTII ÎN ACȚIUNE**”, opțional acceptat cu mare entuziasm de actorii educației: părintele și elevul.

Dezvoltarea exprimării orale și scrise este o condiție principală în educarea elevilor pentru formarea personalității lor și pentru pregătirea participării la viața socială

Am ales acest opțional, deoarece este un moment oportun pentru a le dezvolta elevilor deprinderile de vorbire corectă și expresivă, formarea capacității lingvistice și sociale de comunicare, ca schimb de mesaje, de impresii, asimilarea deprinderilor de dialogare civilizată, de a asculta și de a vorbi, de a pune întrebări și de a răspunde, de a emite și de a descifra mesaje verbale și nonverbal și totodată de a-și învinge emoțiile etc.

"Întâmplarea nu ajută decât o minte pregătită" - spunea Pasteur - *"căci o minte nepregătită nu vede mâna pe care o întinde întâmplarea"* completează Fleming. Întâmplările acestea presupun inteligență, imaginație, dorința de "a ști", spirit creator, flexibilitate, perseverență, toate acestea fiind vizate de către opționalul ales pentru micii mei școlari.

Rolul școlii și a cadrului didactic este acela de a le deschide, de a le arăta porți spre cunoaștere și pe modalități de petrecere adecvată a timpului liber, astfel încât să se pună bazele formării și dezvoltării unor adolescenți, tineri, adulți care „ajutați de alții, trebuie să ajungă în situația de a se ajuta pe sine cât mai eficient cu putință, pentru a se adapta creativ la o societate dinamică și hipercomplexă.”(Niculescu, 2000, p.15)

Prof. Ciocea Dorina-Nicoleta
Clasa a II-a D „Buburuzele vesele”

MORALA SI VIRTUȚILE EL.....

Etica și morala sunt permanente ale vieții spiritual-umane. Punem etica valorilor și a virtuților morale în relație, atât cu noii indicatori valorici ai sistemului social global, cât și cu facultățile și virtuțile morale ale oamenilor.

Există foarte multă moralitate în lumea aceasta și bazele existenței noastre sunt întemeiate pe moralitate.

Întrucât împletirea raționalului cu neraționalul caracterizează lumea valorilor în general, consider că formarea caracterului tinerilor este problema prioritară a învățământului nostru, fără de care însușirea oricărei științe sau competențe profesionale poate fi, în cel mai bun caz, doar o pierdere de vreme, iar în cazul mai rău – un dezastru social.

Fără educație morală o societate se destramă, piere.

Morala cuprinde fenomenele care țin de conștiința morală și individuală, de calitățile și defectele morale, de judecățile și sentimentele morale, de valorile și virtuțile morale etc.

Virtuțile evoluează odată cu trecerea omului prin viață, de la o dependență aproape totală de alții, la o autonomie maximă, realizată în complexitatea activităților în care sunt angrenați. Aceste virtuți nu sunt separate, ci se presupun mereu în ceea ce năzuim ori facem în viața de zi cu zi.

Dezirabilitatea virtuților se referă la acele calități morale estimate ca fiind necesare atât pentru formarea și perfecționarea individuală, cât și pentru dănuirea colectivă.

Politețea este prima virtute și, poate, originea celorlalte. Ea maschează atât lucruri bune, cât și lucruri mai puțin bune. De multe ori, politețea este un artificiu estetic. La copil, politețea se formează prin disciplină, care pornește de la reguli privind igiena corporală, mersul și gesticulația, încheindu-se cu formule de adresare; ea este absolut necesară pentru cei mici să înceapă să devină oameni. Toate se învață prin practică nemijlocită.

Aristotel spunea că : “Lucrurile pe care trebuie să înveți să le faci le înveți făcându-le.(...) Făcând fapte drepte devenim și noi dreți, făcând fapte moderate, devenim moderați, iar acțiunile curajoase ne fac curajoși”.

Pentru adulți, politețea este insuficientă pentru un comportament normal, dar este mereu necesară.

Prudența

Prudența, curajul, cumpătarea și dreptatea au mai fost numite și virtuți cardinale sau filosofice. Se pare că această grupare de virtuți datează de la Platon. Ea ar fi sursa tuturor virtuților. Am putea spune că prudența nu este altceva decât bunul simț corelat cu o bunăvoință și cu inteligența.

Dacă politețea este o știință formală, prudența este o știință reală de a trăi și de a fi fericit, atât în prezent, cât și în viitor. Ea ne asigură ceea ce trebuie să alegem și ceea ce trebuie să evităm. De aceea, i s-a mai zis și precauție - adică altceva decât teama sau lășitatea, pentru că prudența implică curajul, iar curajul fără prudență duce la pericol.

“Precauția este fiul cel mai mare al înțelepciunii.” Victor Hugo

Cumpătarea înseamnă moderație în satisfacerea simțurilor, gust cultivat, stăpânit, adică, trebuie să facem posibil, deși e greu, ca nu simțurile producătoare de plăceri să fie cele care ne domină, ci noi să le dominăm pe ele. Pentru toți oamenii este posibil, dar nu pentru toți este ușor. Tocmai de aceea, cumpătarea este o virtute, o excelență atunci când reușești să o dobândești.

„În totul este buna măsură. Nu vrem nici exces, nici lipsă.” Democrit

Curajul

Psihosociologic, curajul este o trăsătură de caracter, care constă în lipsa sensibilității față de frică, care, fie că este prea puțin resimțită, fie este bine suportată, uneori chiar cu plăcere.

Curajul este la timpul prezent, nu la trecut sau la viitor.

“Excelența morală este un rezultat al felului în care trăim. Devenim corecți, făcând fapte corecte, devenim temperați comportându-ne temperat și devenim curajoși făcând acte curajoase.” Aristotel

Spiritul de dreptate

Dostoievski a susținut că, dacă ar dispărea dreptatea de pe pământ, faptul că oamenii continuă să trăiască nu ar mai avea nicio valoare. De aici, decurge că dreptatea a avut și va avea un loc esențial în listele de valori și virtuți morale.

Ca virtute, dreptatea înseamnă că nimeni nu este mai presus de lege și mai presus de ceilalți oameni. În acest fel, dreptatea se apropie de altruism, de iubire. Numai că iubirea cere prea mult de la oameni, și așa se face că intervine egoismul.

Dreptatea este tocmai echilibrul dintre ele, realizat în societate.

“Pentru cei mai mulți oameni, iubirea de dreptate nu înseamnă altceva decât teama de a suferi de pe urma injustiției.” François de la Rochefoucauld

Generozitatea

Este o virtute mai subiectivă, mai spontană, mai afectivă decât dreptatea, deoarece definește capacitatea de a dărui altuia ceea ce lui îi lipsește: o încurajare, un sprijin ori un ajutor.

Dacă dreptatea pornește din spirit și din rațiune, generozitatea ține de suflet și de temperament. Drepturile omului au fost și sunt consemnate în declarații. Generozitatea nu prin cuvinte scrise ori rostite se exprimă, ci prin acțiuni pornite din respect, stimă și solidaritate cu semenii aflați în suferințe morale sau lipsuri materiale evidente, fără a cerceta cui se datoresc acestea.

Utilizând principiul său, Aristotel așeza generozitatea între mărinimie și dărnicie. Mărinimosul e cel ce nu-i nici vanitos, nici josnic, iar dărnicul nu este nici avar, nici risipitor. De aceea, generosul este și mărinimos, și dărnice, fără ca să fie și un iubitor al celui față de care este generos.

“Generozitatea se deosebește de iubire, deoarece iubirea nu vine la comandă, pe când generozitatea, da”

Kant

“Iată ce consider eu că înseamnă cu adevărat generozitatea: să dai totul și totuși să ai mereu sentimentul că nu te costă nimic.”

Simone de Beauvoir

Recunoștința e plăcerea de a primi și bucuria de a fi fericit. Recunoștința este gratuită, fără recompensă. Ea este mai mult datorie decât drept. Recunoștința alimentează generozitatea și este sprijinită de aceasta din urmă. Se deosebește de ingratitudine, care trimite la ceea ce e rău. Recunoștința este bucurie față de trecut și nu tristețe și suferință față de lucrurile care nu mai sunt, regret pentru ocazii pierdute.

Recunoștința e, înainte de toate, o datorie către tine.” Nicolae Iorga

Simplitatea este cea mai ușoară, deoarece este însăși existența omenească, nefalsificată prin minciună, prin ipocrizie. Este contrariul duplicității, al complexității, al înfumurării. Ca virtute intelectuală s-ar defini prin bun-simț, judecată dreaptă, rațiune lucidă, ceea ce e cam rar de găsit nu numai la intelectualii de astăzi, dar și la oameni cu o instrucție medie. În copilărie însă au avut-o mai toți cei amintiți. Simplitatea trebuie cultivată mereu, pentru a nu accentua fenomenele de alienare umană complexă, pe care societatea modernă le amplifică fără a putea să anuleze cu totul stările normale.

„Orice simplitate este o complexitate rezolvată.” Brâncuși

Toleranța, ca virtute, se manifesta ori de câte ori reușim să atingem absolutul, ceea ce este destul de frecvent, pentru că absolutul ne scapă mereu.

„Ce este toleranța? Atributul umanității.” Voltaire

Buna-credință reglementează raporturile noastre cu adevărul. Psihologic, ea este un fapt etic, este respect pentru adevăr. Buna-credință se află în relații de contradicție cu minciuna, ipocrizia, duplicitatea, cu toate formele de rea-credință, dar nu cu eroarea. Omul de bună credință spune ceea ce crede, chiar dacă se înșală și crede ceea ce spune. Buna credință este o datorie față de tine însuși.

“Sinceritatea sau buna credință, această virtute constă în a ne feri de orice prefăcătorie și a spune întotdeauna adevărul.”

Petre Dulf

Iubirea este un ideal. Ea este posibilă, dar nu poate fi comandată. A-ți iubi aproapele înseamnă să te achiți de datoriile față de el. Este idealul sfințeniei, iar a acționa moral înseamnă a acționa ca și cum ai iubi. Etica cere să faci ceea ce se cere. Noul Testament în interpretarea Sf. Augustin îndeamnă:

”Iubește și fă ce vrei!”

Comparativ cu morala, legea, datoria, iubirea este cea mai importantă. Ea ar putea fi descrisă într-o cronică a vârstelor, de la copilărie la adolescență și tinerețe, apoi la maturitate și bătrânețe; de la dragostea maternă, la dragostea pentru prieteni, apoi la dragostea pentru oameni, în general.

Credința și speranța sunt virtuți teologice, fiindcă se referă la Dumnezeu. Iubirea de oameni trimite la blândețe, compasiune și dreptate.

“Iubirea este pentru oameni și zei o mareață și minunată divinitate.”

Platon

În concluzie, morala va rămâne, într-o formă sau alta, una din componentele societății. Omul este și o ființă morală, chiar dacă unii semeni ai noștri par să nu aibă niciun set de valori morale. Explicit sau implicit, atât cât vor fi oameni pe Terra, morala nu va dispărea. Nu poți cuprinde totul în legi scrise.

“Iubirea adevărată înfruntă lumea, e generoasă și mândră, nici o plăcere în iubire nu se poate compara cu afișarea ei în fața oamenilor. Numai iubirea vinovată se ascunde.”

Liviu Rebreanu

Principiul de bază al moralei este cel al binelui și răului – restul valorilor morale sau virtuțile, decurg din acesta. Aristotel zicea că singurul rău pe lumea asta ar fi excesele: prea mult sau prea puțin – din orice lucru, acțiune, gând sau caracteristică: mâncare, plăcere, foame, cald, avere etc.

„Binele” înseamnă aplicarea în practică a: “ce ție nu-ți place, altuia nu face”.

Să respectăm îndemnurile moralei – o lege care stă mai presus de toate celelalte, o învățătură care ne certifică drept oameni demni de a fi exemplu pentru cei din jur și de a continua viața ca oameni cu valoare morală.

Bibliografie

Stan R., *etică, valori și virtuți morale*, Ed. Societății Academice Mateiu Teiu Botez, Iași, 2005

Auroux S., *La morale, în Encyclopedie philosophique universelle. Le notions philosophiques.*, Tome 2. P.U.F., Paris, 1990

Ferry L., *Omul Dumnezeu sau sensul vieții.*, Ed. August, Timișoara, 1999

Grigoraș I., *Probleme de etică. Curs universitar*, Ed. Universității Al. Ioan Cuza, Iași, 1999

Williams B., *Moralitatea. O introducere în etică*, Traducere de V. Mureșan, Ed. Punct, București, 2002

Desenele sunt realizate de prof. arte plastice Ana Munteanu

Prof. Claudia Mihaela Savu
Director Școala Gimnazială Nr.19 Brașov

STĂRILE AFECTIVE ȘI ȘCOALA

De-a lungul vieții, afectivitatea unui individ se dezvoltă, așa cum se dezvoltă și celelalte procese psihice. Dacă părinții, și, mai apoi, profesorii știu să îmbine corespunzător îngăduința cu interdicția, copiii învață să îi respecte și să îi iubească. Este nevoie de un echilibru afectiv între ceea ce oferim și ceea ce ne dorim, așteptăm de la copiii/ elevii noștri.

Micii școlari ne imită gesturile, atitudinile, expresiile verbale, dezvoltând anumite emoții și sentimente care se conturează, cu timpul, în opțiuni, deschideri, orientări. Fără să ne dăm seama, prin limbaj verbal și, mai ales nonverbal, le transmitem copiilor trăirile noastre afective. Succesul lor școlar depinde și de conștientizarea propriilor sentimente, stările afective pozitive fiindu-le foarte utile în acest sens.

Pentru o dezvoltare psihică sănătoasă, elevii trebuie să-și satisfacă o serie de nevoi afective, cum ar fi:

- ❖ Să aibă niște relații apropiate și durabile cu ceilalți;
- ❖ Să fie conștienți de valoarea lor ca persoane;
- ❖ Să-și dezvolte niște baze solide în privința unor alegeri bine cântărite;
- ❖ Să-și exprime curiozitatea constructivă și un tip de comportament bazat pe exploatarea noului;
- ❖ Să găsească diverse căi pentru a fi utili celorlalți;
- ❖ Să creadă într-un viitor promițător.

(Cambell, 2001, p.38)

Maturitatea afectivă nu este strict legată de maturizarea biologică. Sunt persoane care nu ajung niciodată la maturitate afectivă. (G. Albu, 2005, p.226) Odată cu trecerea timpului, încercăm să avem o viață afectivă stabilă, în care să predomină o conduită morală adecvată vârstei.

Stările emoțional- afective însoțesc activitatea copiilor în școală, provocând stări afective pozitive, de implicare, de acceptare sau de atracție, dar și stări afective negative care îi afectează dezvoltarea psiho-individuală, relațiile cu ceilalți elevi, cu părinții sau cu profesorii.

Tensiunea afectivă rezultă din confruntarea elevului cu anumite situații școlare (evaluări, examene, inspecții) și poate avea un efect mobilizator sau, din contră, diminuant, pentru activitatea sa. Viața școlară a unui elev este influențată și de starea de tensiune a clasei din care face parte.

Uneori, profesorul determină deteriorarea relațiilor dintre elevi printr-o hotărâre nedreaptă, luată la întâmplare. O astfel de greșală poate fi fatală pentru micii școlari, producând dezorganizare în cadrul colectivului clasei, dificultăți în învățare și chiar eșec școlar.

Este foarte important să sprijinim cu răbdare și tact profesional elevii care întâmpină dificultăți în învățare, să le redăm încrederea în forțele proprii și, astfel, stima de sine. Unii dintre aceștia manifestă o adevărată teamă de tot ceea ce înseamnă școala și încearcă să - și orienteze atenția către tot soiul de activități care le pot influența viitorul în mod negativ.

Eșecurile școlare repetate, comportamentul aspru al profesorilor îi fac pe elevi să-și piardă interesul față de școală. Prin dialog și înțelegere un cadru didactic competent reușește să înlăture această teamă față de școală și să așeze lucrurile pe făgașul normal, redându-le copiilor stabilitatea afectivă și dorința pentru împlinire profesională.

În domeniul educației, când pasiunea se îmbină cu aptitudinea, se naște vocația, ideală pentru orice cadru didactic. În acest caz, acesta se identifică cu obiectivele pe care le urmărește. Motivația pe care o semnalizează pasiunea este integrată în structura activității pe care individul o desfășoară, iar satisfacerea ei constă în însuși procesul instructiv- educativ.

Activitatea didactică trebuie să fie astfel concepută și organizată încât să nu genereze tensiuni afective negative, ci să susțină activitățile școlare.

Sentimentele îi pot ajuta pe elevi să comunice cu noi sau cu ceilalți colegi. Tristețea lor poate semnaliza nevoia de ajutor, sau dorința de a avea un prieten, un confident căruia să i se destăinuie. *“Dacă reușim să fim cât se poate de receptivi la problemele emoționale ale celorlalți, suntem capabili să-i facem să se simtă importanți, înțeleși, iubiți”* (M. Roco, 2001, p.138)

Din răspunsurile elevilor: (clasa a II-a C)

- ❖ *“Lupul nu este singurul vinovat! Cum de bunica a uitat să închidă ușa?”*
- ❖ *“Mi-era foame! Dacă aș fi avut ce să mănânc, nu le-aș mai fi mâncat pe Scufița Roșie și pe bunica ei!”*
- ❖ *“Știu că ceea ce am făcut este greșit dar cine nu a greșit niciodată în viața lui?”*
- ❖ *“Nu eu sunt vinovat ci autorul poveștii! El mi-a dat un rol atât de greu!”*
- ❖ *“Sunt lup. Asta fac lupii: mănâncă pentru a supraviețui.”*
- ❖ *“Eu doar am vrut să verific dacă Scufița Roșie își ascultă mama. Ea este de vină că m-a băgat în seamă...”*
- ❖ *“Ce mamă își trimite copilul singur prin pădure? Ce era să fac dacă mi-a ieșit în cale?”*
- ❖ *“Dragi copii, știu că nu vă place prea mult de mine, dar și personajele negative sunt importante. Vă dați seama ce plictisitoare ar fi fost povestea fără mine?”*
- ❖ *“Baba nu e vinovată că e zgârcită. Poate așa a învățat-o mama ei!”*
- ❖ *“Dacă aș fi moșneagul din povestea aceasta aș mânca altceva, nu numai ouă, că pot să îmi facă rău.”*
- ❖ *“Moșneagul a bătut cocoșul pentru că îi era foarte foame!”*
- ❖ *“În primul rând, eu nu vreau să fiu babă ci doar o doamnă în vârstă. În acest caz nu îmi mai amintesc exact ce s-a întâmplat...”*
- ❖ *“L-am alungat pe cocoș pentru că nu mai aveam ce să-i dau de mâncare și m-am gândit că va găsi pe cineva mai bogat.”*

DIN CREAȚIILE ELEVILOR NOȘTRI

VULPIȚA ÎȘI CAUTĂ O CASĂ

A fost odată ca niciodată o vulpiță care nu avea casă. Avea trei prietene: o cioară pe nume Sofia, o pisicuță pe nume Pis-Pis și o cățelușă pe nume Hami-Hama.

Simțea că trebuie să își caute o casă, dar nu prea știa pe unde. Prima dată s-a dus la cioara Sofia și a întrebat-o dacă are o casă pentru ea, dar cioara i-a răspuns:

-Hai să-ți arăt!

A condus-o până la un cuib. A luat-o în gheare de urechi și a urcat-o în cuib.

-Dar eu am nevoie de o viziună, nu de un cuib de pasăre. Nu pot dormi aici!

Așa că cioara, a luat-o iar în gheare și a lăsat-o pe pământ.

Apoi s-a dus la pisicuță. Pisicuța Pis-Pis i-a dat un coșuleț de pisici. Dar vulpița a spus:

-Eu am nevoie de o viziună, nu de un coș de pisici.

S-a dus apoi la cățelușă Hami-Hama.

-Ai o casă pentru mine?

-Ham! Am. Hai să-ți arăt!

A condus-o la o cușcă de cățel și i-a spus:

-Nu știu alta mai bună, dar o poți lua pe aceasta. Seamănă cu a mea.

-Dar eu am nevoie de o viziună, nu de o cușcă de cățel.

-Poți să îți faci o viziună pe lângă casa mea. Acolo, pe deal.

Însă vulpița a spus:

Dar eu am nevoie de o gaură. Unde să găsesc o gaură?

-Vrei să găsești o gaură? Sapă tu una!

-Nu m-am gândit! spuse vulpița.

Chiar în seara aceea s-a apucat de săpat. Și așa vulpița a avut o casă pe gustul ei: destul de lărguță, confortabilă și sigură.

De-acum vulpița și-a găsit un vulpoi și au făcut o familie cu un pui.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea-așa.

*Alexandra Sofia,
Clasa Pregătitoare D*

SEARA DE CRĂCIUN

Primii fulgi de nea ne însoțesc în călătoria magică spre porțile deschise ale Crăciunului.

Casa bunicii este locul în care trăim emoția și bucuria sărbătorilor de iarnă. Un fulg mic și neastâmpărat dădea semnalul ca cetele de colindători sunt pregătite pentru colindat. M-am alăturat și eu copiilor din sat și am plecat să aducem bucuria nașterii Domnului în casele oamenilor. Totul era îmbrăcat în haine de sărbătoare. Casele, asemenea unor căciuli albe erau amorțite de gerul năprasnic, numai coșurile fumegânde răspândeau căldură din inima oamenilor. Glasurile copiilor răsunau voios, fiindacompaniate de lătratul ascuțit al unor câini prezenți și ei la întâmpinarea oaspeților. O tavă de gogoși pudrate din plin cu zahăr ne răsplăteau toate eforturile noastre de a poposi la fiecare poartă deschisă. Drumul era greu, zăpada ne îmbia la joacă, dar dorința de a ne îndeplini misiunea era mai presus de orice.

Cu mâinile și fețele încleștate ne purtam trăistuțele pline cu covrigi care deveneau tot mai grele. O lumină dragă mie m-a oprit din drum, semn că am ajuns acasă, iar colindatul a luat sfârșit. Am simțit mirosul cozonacilor și al bradului care mă aștepta să-l pregătesc și pe el de marea sărbătoare. Prima oprire a fost lângă soba fierbinte, în care focul dădea gust bucatelor atent pregătite de bunica.

Seara a continuat cu chicotele noastre în jurul bradului, lăsându-ne greu înduplecați să pornim către somn. Am pregătit lapte fierbinte cu scorțișoară și fursecuri parfumate pentru Moș Crăciun și ne-am lăsat duși de magia clipelor de iarnă.

Ninge, ninge ,ninge ...

Vintilă Sofia Elena

Clasa a III-a B

CLASA DE DRAGONI

Într-o zi de vineri, Dragonani, Dragogheață și Dragoapă au mers la Școala Gimnazială Dragonitus. Dragonii se întâlniseră cu profesorul lor de matematică Barbă-Cifră. Merșeră cu toții în clasa de la etajul 159.

Dragonii îl întreabă când vor învăța tabla înmulțirii și a împărțirii.

- Este prea devreme, dragii mei, spuse Barbă-Cifră. Sunteți abia clasa I.

Se terminase ziua și fix înainte să iasă dragonii de la ore, venise tsunamiul care lovise școala. Îi aruncase pe o insula pustie, unde găseau numai și numai nuci de cocos.

-O să murim! spuse Dragonani.

- Nu, nu o să murim! Doar avem aripi! spuse Dragogheață.

Dragonii zburaseră fericiți până acasă.

Dan Paul Mihai, Cojocariu Mihnea Iosif, Vlad Rus, Vintilă Sofia

CLASA A III-A B

FERICIREA

în viziunea elevilor clasei a III-a B

1. Vladimir Mladin

“Fericirea este un lucru care ne place, o activitate, un moment în familie sau primirea unui cadou la care am tânjit mult. Aceste lucruri înseamnă pentru mine fericirea, ea vine din lucruri mici, importante pentru noi.”

2. Medeea Biolan

“Fericirea este ca o mamă zâmbitoare, ca o floare care nu se ofilește, este cel mai plăcut sentiment, un lucru de nedescris. Este ca o rază de soare puternică, ca un soare ce nu apune. Sunt fericită când ajut pe cineva, când încerc și reușesc, când mă străduiesc să fac ceva bine.”

3. Rebeca Grigorean

“Fericirea este un univers nou, o lume magică, creația celui mai priceput artist din lume, cele mai colorate creioane, frumoasă ca o mamă, cel mai senin cer, cea mai strălucitoare stea, ca o carte pe care o citești din toată inima și cea mai mare forță din univers, o țară nemărginită, o cutie plină cu surprize.”

4. Andrei Bandac

“Fericirea este sentimentul care schimbă multe vieți. Fiecare om trebuie să fie fericit. Este și atunci când un om dăruiește. Este ca un copil în brațele mamei. Fericirea nu stă în lucruri mari, ci în lucruri făcute din inimă.”

5. Ivanka Doicinovici

“Fericirea este un sentiment de iubire și bucurie care te relaxează. Fericirea este unul dintre cele mai importante sentimente. Dacă nu ai avea fericire nu ai fi bun și nu ai putea face nimic pe lume.”

6. Vlad Ghilaș

“Fericirea înseamnă, pentru mine, o mamă nemuritoare și bună, o galaxie infinită, o familie și un tărâm fermecat.”

7. Medeea Martinescu

“Eu înțeleg prin fericire că cineva este fericit când: se întâmplă ceva frumos, se întâlnesc doi prieteni, când primești ceva, când primești o notă bună și mai multe lucruri. Eu sunt fericită atunci când și altcineva e fericit sau când primesc ceva frumos. Și, în plus, este cel mai bun lucru de pe pământ. Fii fericit că ai de cel!”

8. Paul Dan

“Fericirea nu este o emoție ca celelalte, este specială pentru că ți-o crezi singur.”

9. Sofia Vintilă

“Fericirea este un sentiment unic ca și cum ar veni Moșul și ai sta cu el sau ca o îmbrățișare de mamă.”

10. Diana Dobrin

“Fericirea este ca o îmbrățișare de mamă. Este minunat când ești fericit. Eu mă simt fericită aproape mereu. Fericirea sunt stelele de pe cer.”

11. Darius Chiușdea

“Fericirea este atunci când faci un lucru frumos, când te distrezi. Fericirea este cel mai frumos lucru din lume, dacă nu suntem fericiți în viață, nu mai are rost să trăim, așa că fericirea este unul dintre cele mai importante lucruri din viață.”

12. Teodor Poenaru

“Pentru mine fericirea este ca o îmbrățișare, ca o haină curată, ca un da și un curcubeu în noi. Fericirea este cel mai de preț lucru din lume!”

13. Vlad Rus

“Fericirea este o emoție esențială, n-ai fericire atunci n-ai nici bucurie, dacă n-ai fericire n-ai nicio altă emoție bună”

14. Bianca Parfente

“Fericirea este cel mai important sentiment al omului. Fără fericire nu ne-am simți bine. Iubesc fericirea deoarece îmi face ziua mai bună.”

15. Larisa Koncz

“Fericirea este un dar unic, o stea strălucitoare, o îmbrățișare și un loc de joacă.”

16. Maria Criveanu

“Pentru mine fericirea este ca atunci când mama îmi oferă căldură și iubire în brațele ei, ca o căldură sau o iubire în brațele tatei!”

17. Patricia Purică

“Fericirea e bucurie, extaz, ceva bun, ceva de care ești mândru.”

18. Maria Dumitru

“Fericirea este un dar care trebuie respectat, este o țară colorată și este făcută de noi.”

19. Ștefan Rusu

“Fericirea este o emoție rară, căpătată prin bucuria altor oameni.”

20. Adonis Pană

“Fericirea este bunătate, o emoție foarte rară care se manifestă prin lucruri mici care devin mari, un lucru pe care numai oamenii care fac fapte bune îl pot primi.”

21. Tudor Tartagă

“Fericirea este ca o magie, pe care dacă o dorim, trebuie să ne-o atragem prin faptele bune pe care le facem.”

22. Mihnea Cojocariu

“Fericirea este un loc minunat în care poți face ce vrei și te poți distra când vrei, este ca soarele strălucitor, ca o familie fericită, iubitoare și frumoasă, ca mama ținând copilul în brațe. Bani nu înseamnă nimic în fața fericirii!”

23. Ștefan Ciubotariu

“Fericirea pentru mine înseamnă al treilea cel mai frumos lucru din lume și o simt ca o familie.” (primele două fiind familia și prietenii....)

24. Cioaric Matei-Valentin

“Fericirea este un dar de la Dumnezeu care exprimă bucurie și împlinire sufletească, este cel mai important sentiment din lume. Poate ești inteligent și bogat, dar dacă nu ești fericit, nimic nu ai!”

Prof. Claudia Mihaela Savu - Clasa a III-a B

Director Școala Gimnazială Nr.19 Brașov

O PLIMBARE PRIN PĂDURE

Ieri am fost în pădure împreună cu familia mea.

În jurul nostru se auzea simfonia pădurii. Vântul bătea printre brazi, iar râul curgea la vale ca un cântec duios. În întunericul pădurii se zărea un covor de frunze ruginii. Pădurea era atât de colorată, încât părea pictată de degetele unui copil mic. În pământul noroios se zăreau urme ale câprioarelor care coborau pentru apa râului. Din cerul senin cădeau razele soarelui asupra pădurii.

La final, abia așteptam să revin și să revăd pădurea!

**Ștefania Popa,
Clasa a III-a D**

PLIMBAREA

Într-o zi, bunicul a avut o idee minunată: să mergem în pădurea prin care hoinărea când era copil. Noi am fost de acord.

În pădure era așa liniște, încât puteai să auzi și cel mai mic zgomot. Nu era țiipenie de om și din această cauză ți se făcea pielea ca de găină. Bunicul ne-a zis că pădurea s-a sălbăticit mult de când era el copil.

Dintr-o dată, tati a zis:

- Uite, plante de leac!

Erau plante medicinale despre care citisem în cărți. Parfumate și mult mai frumoase decât în fotografii.

Am lăsat mușetelul și coada șoricelului și ne-am continuat drumul. Săream peste copaci bătrâni, doborâți de vânt, ascultam cântecele păsărilor și într-un final am ajuns la locul potrivit pentru picnic.

A fost o zi minunată!

Nica Ana Maria,

Clasa a III-a D

DE VORBĂ CU O CARTE...

În seara de Crăciun, Mara, o fetiță de nouă ani, veselă și frumușică, a primit o carte de la bunica sa.

Mara, indignată că bunica sa i-a dat numai o carte, își spuse:

- Bunica, anul acesta mi-a dat ... o carte ! Și asta e tot ce primesc? Nu pot să...

- De ce ești nemulțumită? prinse a glăsui cartea.

- Pentru că bunica nu mi-a mai dat jucării, ca anul trecut.

-Dar... tu ai crescut! Ești mai mare! Iar eu... sunt prima carte a bunicii tale. Sunt unică și mirifică! Și tu mă poți dăruia copiilor tăi și așa mai departe...

Fetița pricepu:

-Acum sunt mai mare și trebuie să citesc! Și da, o voi da mai departe, exact cum a procedat bunica mea.

După ce citi șase pagini, ea se cufundă în somn.

Moș Crăciun veni din întunericul nopții și la casa ei.

Dimineața, fetița observă cadourile, dar nu le băgă în seamă. Ea citea, bucuroasă, cartea specială dăruită de bunica ei.

Hubalek Carla

Clasa a IV-a C

VIZITA...

M-am dus de Sf. Ion să-i fac o vizită amicei mele Maria, cu ocazia onomasticii fiului ei.

Ca să nu mă duc cu mâna goală, i-am adus lui Ionel cel mai performant robot pe care l-am găsit la magazin. Avea lasere, pistoale încărcate cu niște gloanțe din cauciuc și, dacă puneai muzică, dansa.

Ionel s-a bucurat foarte mult când l-a văzut. L-a luat și s-a dus cu el la el în cameră. Eu și Maria ne-am așezat la masa de cafea și am început să discutăm despre politică, despre mărirea salariilor și multe altele.

La un moment dat, Ionel a apărut îmbrăcat în Superman și s-a dus să se joace Fortnite pe Playstation. Eu și Maria am continuat să vorbim:

- Maria, nu te-am mai văzut de mult timp seara prin cluburi! Nici pe la shopping nu te-am mai văzut!

- Când era Ionel mai mic, avea bonă și mergea la grădiniță, unde stătea opt ore. Dar acum merge la școală și stă numai patru ore! Și pentru că el a crescut, a crescut și obrăznicia. Nu mai găsesc nicio bonă care să stea cu el. Niciuna nu mai vrea să aibă de-a face cu Ionel, băiatul meu scump. Dorești o cafea?

- Da, te rog. O întrebare: Pot să fumez și eu aici o țigară electronică?

- Sigur. Nu ne deranjează fumul de țigară. Și Ionel fumează țigări electronice. Te prăpădești de râs când îl vezi cum trage. Bun, acum mă duc să îți aduc cafeaua!

Peste două minute Maria se întoarce cu cafeaua. Sorb puțin și spun:

- Auzi, Superman! Tu ești prea mic ca să fumezi! Tu nu știai că tutunul dăunează grav sănătății?

Apoi, dinspre televizor se aude o muzică „tam tamtamm”. Imi dau seama ce este cu acea muzică. Ionel a pierdut jocul. Se întoarce, se uită spre mine și spune:

- Uite ce ai făcut! Din cauza ta am pierdut jocul!

- Ionel! Nu vorbi așa cu Luca!

Nervos, Ionel aruncă telecomanda, care zboară și cade pe blugii mei rupți care erau chiar noi.

- Uite ce ai făcut! Treci în camera ta!

Ionel merse în camera lui. Peste zece minute, se întoarce cu o țigară electronică.

- Doamnă Luca, mă ajuti să pornesc această țigară ca să pot fuma și eu alături de dumneata?

Mama lui imi face cu ochiul să îl ajut, chiar dacă în continuare mi se pare prea mic ca să fumeze.

Și Ionel începe să fumeze. Pentru că această țigară nu se termină așa de repede, Ionel fumează vreo cincisprezece minute. La un moment dat, când să tragă, Ionel se face alb ca varul și cade.

- Ionel!!! țipa Maria.

Eu, mai curajos, iau o galeată cu apă și îl stropesc. Copilul își revine.

- Vezi, Superman? Eu ți-am spus că tutunul dăunează grav sănătății!

O salut politicos pe Maria și plec. Mi-a ajuns pe ziua de azi!

Nicolaescu Sofia,

Clasa a V-a B

UN TĂRÂM FĂRĂ GRIJI

Bună! Mă numesc Cristina și în copilărie aveam o dorință nebunească. Și știți ce este și mai nebunesc? Că aceasta chiar s-a îndeplinit.

Pe atunci aveam unsprezece ani și aveam mulți prieteni, dar erau și niște băieți ce râdeau mereu de dorința mea. Totuși, eu i-am ignorat. Puțin mai târziu, nici măcar eu nu mai credeam că dorința mi se poate îndeplini, fiindcă absolut nimeni nu mă încuraja să visez. Până când am găsit o carte. O carte care mi-a schimbat viața. Acolo scria tot ce trebuia să fac pentru a mi se îndeplini visul. Trebuia doar să iau un băț și să-l arunc sub pat. Simplu. Și am făcut întocmai. Am stat câteva ore lângă pat ca să văd ce se întâmplă cu bățul, până când m-am plictisit să văd doar un băț aruncat printre lucrurile mele de sub pat azvârlite acolo de când m-a pus mama să fac curățenie. Cum mama îmi zice să pun ceva la loc, cum îl arunc sub pat.

Am ațipit. Am dormit ceva ore până când un zgomot foarte straniu m-a trezit. M-am speriat. Dar apoi m-am gândit că este doar doamna Georgescu care dă cu aspiratorul la miezul nopții. Așa o mai apucă pe ea curățenia...! Așa că m-am culcat la loc. Zgomotul se auzi din nou, dar mult mai tare. Apoi mi-am dat seama de unde venea. De sub pat. M-am dat jos din pat, dar atât de lin de zici că mă mișcam cu încetinitor. M-am uitat încet, încet, sub pat cu ochii închiși. Zgomotul se auzea super, super tare. Am deschis ochii și ... ce să vezi? Mi se îndeplinise dorința. Dorința de a exista o lume magică, fără griji, fără curățenie, fără legume ciudate, doar o lume magică. Că tot veni vorba de curățenie. ”Oare unde sunt hainele mele? Ei, lasă!”

Am intrat în lumea magică se sub pat unde erau zâne, unicorni, spiriduși și fel de fel de mascote de sărbători: Moș Crăciun, Iepurașul și așa mai departe. Totul era colorat într-un roz foarte deschis ca vata de zahăr. Că tot pomeneam de dulciuri, aici copacii erau făcuți din acadele, florile din biscuiți, un vulcan erupea cu Cola, norii erau mentosane, iar soarele era un mare biscuit OreoGolden. Desigur că existau și animale: găinile care făceau ouă Kinder, vacile ce dădeau ciocolată Milka (acum știu de ce era vaca semnul lor), purceluși din bezele care se tăvăleau în ciocolată și iepurași de ciocolată, pe care, de obicei, îi primeam de Paște. Am stat aici multă vreme. Nu mai voiam să plec. Era perfect! Și am strigat tare cât puteam:

- Nu o să plec niciodaaaaaaată!

Auzindu-mă, un om de turtă dulce se uită la ceas și trage de o manetă. Lumea de sub pat se face din ce în ce mai mică și se mototolește ca o hârtie. Ies din Lumea Mototolită, iar omul de turtă dulce îmi zice: "Dorința ta a fost îndeplinită. Acum, după această călătorie, încearcă să fii mai responsabilă". Și lumea dispare. La fel și bățul și cartea găsită de mine. Totuși, hainele mele apăruseră.

Din acea zi am devenit mai responsabilă, chiar dacă lumea de sub pat nu s-a mai întors.

Tulbure Iulia,
Clasa a V-a B

ȘCOALA

Școala-i bună și isteată,
Mereu ne ajută-n viață.
Cântece și poezii,
Mereu vei ști.

Pentru școala le-am pregătit
Și mult le-am mai folosit.
Școala m-a învățat,
Să fiu mai disciplinat.

Ștergem praful, aspirăm
Pe părinți îi ajutam.
Penar, gumă și stilou,
Am culori și un pix nou.

Deștept și premiant voi fi,
Școlii îi voi mulțumi.
Cu ea eu am socotit,
Cu ea toți ne-am înveselit.

Oniga Lavinia,
Clasa a V-a B

BUBURUZA ȘI BĂIATUL

Era o zi de toamnă. Un băiat zbura prin văzduh cu ajutorul unor papuci magici. Era foarte fericit. Deodată văzu o buburuză cu elice și îi spuse:

- Unde mergi așa grăbită?
- Merg în Țara Gândului cel bun să mă întâlnesc cu regele Crater ca să îmi poleiască cu aur elicea.
- Crezi că poate să îmi poleiască și mie papucii, pentru că li s-a dus culoarea?
- Desigur, spuse buburuza cu elice.
- Atunci să pornim!

Au mers ce au mers, iar buburuza cu elice zise:

- Uite o piatră! Ce-ar fi să ne oprim un timp și să ne odihnim pe ea? spuse buburuza cu elice.
- Este o idee bună!

Buburuza cu elice scoase dintr-o plasă două felii de cașcaval.

După ce au mâncat se uitau la cer cum acesta devine din albastru, gri închis.

- Mai bine plecăm și așa cred că furtuna o să rămână în urmă! îl sfătui buburuza cu elice pe băiat.
- Bine. Hai să plecăm!

După un timp, furtuna îi ajunsese din urmă. Obosită, buburuza cu elice spuse:

- Nu mai pot zbura!
- Nici eu! spuse băiatul.

Deodată, amândoi au adormit. Când s-au trezit, furtuna dispăruse. Plecară fericiți la regele Crater.

Amocăniței Ștefan,
Clasa a V-a B

CĂRȚI CU SENTIMENTE

Nimeni nu știe ce secrete pot avea obiectele care ne înconjoară. Ele poate vorbesc, când nimeni nu este prin preajmă, poate unele au o familie, deși nici ele nu știu cum este posibil, în timp ce altele au sentimente pe care nu le arată.

Aceasta este povestea a două cărți uitate în raftul unei biblioteci școlare. S-au văzut prima dată într-o zi mohorâtă de iarnă. Au fost aduse în aceeași zi. Amândouă erau noi și foarte fericite, mai ales că obișnuiau să fie împrumutate în fiecare zi de micii curioși, care le descopereau cu uimire și încântare aventurile ascunse în filele proaspăt tipărite. Deși erau complet diferite la exterior, poveștile lor se asemănau și din acest motiv au fost așezate pe același raft. Când și-au dat seama de acest lucru, s-au

simțit legate ca de un fir invizibil. Au devenit prietene aproape imediat și în fiecare seară, după ce luminile se stingeau și rămăneau singure, povesteau despre năzdrăvanii care le împrumutau, spre disperarea celorlalte cărți care preferau să își păstreze gândurile pentru ele. Erau tinere și, mai ales, pline de viață, deoarece se hrăneau cu dragostea cititorilor lor. Dacă una din ele lipsea mai multe zile de pe raft, cealaltă încerca să discute cu “morocănoasele” – cum le-au poreclit – ca să treacă timpul mai repede, dar nu era același lucru. Erau cele mai citite cărți din bibliotecă și bucuria lor era deplină. Nimic nu se întâmpla în viața uneia fără să afle cealaltă și absolut nimic nu le despărțea, nici măcar glumele răutăcioase ale colegelor de pe raftul cu dicționare. Spuneau că preferă să se umple de praf decât să fie aruncate de colo până colo de copii care nu le prețuiesc.

Însă timpul nemilos le-a găsit și pe ele, în mica bibliotecă dintr-o școală generală. Filele au început să se îngălbenescă de vreme; unele aveau colțuri rupte sau îndoite, altele pete de ciocolată, în timp ce altele, cu adevărat ghinioniste erau pline de inimioare și mesaje. Entuziasmul celor două prietene scădea treptat, mai ales că erau deschise din ce în ce mai rar. Nimeni nu mai părea interesat de aventurile lui Tom Sawyer sau ale cireșarilor. Raftul a fost încărcat cu cărți noi, iar cele vechi au fost împinse tot mai în spate. Faptul că nu mai erau în centrul atenției le dădea cel mai mult. Au rămas însă cu amintirea clipelor de altădată, despre care vorbeau cu voce aproape șoptită, din cauza tristeții, și se consolau cu gândul că erau încă împreună, ținându-și cotoarele lipite unul de altul ca într-o îmbrățișare. Și-au promis că nimeni și nimic nu le va despărți. De câte ori auzeau voci de copii, tresăreau și sperau să mai fie citite măcar o dată... dar nu ele erau alese. Într-o zi inevitabilul s-a întâmplat. Bibliotecara a pus între ele *Jurnalul unui puști* și *Cei doi teribili*, despărțindu-le definitiv.

Anii treceau și ele sufereau tot mai mult. Fără să își dea seama se transformaseră în “morocănoase”. Singura lor speranță a rămas aceea de care se temeau cu ani în urmă: să fie aruncate doar pentru a se vedea din nou. Noaptea, când celelalte cărți dormeau, cele două prietene făceau planuri pentru a fi alungate de acolo. Au început să își rupă singure paginile pentru a fi observate mai ușor de oameni și aruncate, dar nimic nu le făcea să fie băgate în seamă. Au început chiar să se certe cu cărțile noi, sperând că vor fi azvârlite de pe raft, dar acestea doar le-au privit cu aroganță. Unui volum mai gras, *Harry Potter și pocalul de foc*, i s-a făcut milă de ele, pentru că într-o noapte le auzise planul, și a împins-o cu putere pe *Cireșarii*, care a căzut chiar lângă scaunul bibliotecarei. A doua zi, aceasta a ridicat-o uimită, a șters-o de praf, apoi a privit-o câteva secunde cu nostalgie și a așezat-o oftând pe raftul cel mai îndepărtat. Cartea a început să plângă. Era atât de departe de prietena ei că, nici dacă ar fi strigat, aceasta nu ar fi auzit-o. Își pierduseră orice nădejde... până când, după câteva luni, bibliotecara a început să strângă cărțile vechi într-o cutie pentru a fi aruncate. Era șansa lor să se revadă după atâta timp. Și-au strâns paginile vechi și au așteptat să fie ridicate însă, când a ajuns la rafturile lor, nici nu s-a uitat la ele.

Uitate de toată lumea, în afară de ele însele, cărțile așteptau dureros. Nu avea cine să le mai deschidă și cine să le descopere povestea. Singurul lucru care le făcea să se simtă vii era faptul că încă se aveau una pe alta, chiar dacă fără să se poată vedea.

Într-o dimineață de primăvară a apărut de nicăieri o mână de oameni îmbrăcați în cămăși și cu carnețele în brațe. S-au făcut repede pariuri între cărți cu referire la ce căutau ei acolo. Toate erau entuziasmate să vadă ce se va întâmpla, în afară de două cărți de pe rafturi diferite care știau că vor fi ignorate, ca de fiecare dată. Dar ceva era diferit. Bărbații nici nu se uitau la cărțile tinere. Căutau altceva. Una din cărți a tras cu urechea la discuțiile dintre ei și a aflat rapid motivul pentru care se aflau aceștia acolo. Fuseseră trimiși să caute în fiecare bibliotecă cele mai vechi cărți pe care le aveau pentru a fi expuse într-un muzeu. Cu mândrie, bibliotecara s-a îndreptat ținând spre raftul pe care se afla una din cele două prietene, a luat-o și a pus-o ușor și grijuliu într-o cutie albă și curată. După aceea s-a îndreptat rapid spre un alt raft, în acela aflându-se cealaltă carte din povestea noastră, și a pus-o în aceeași cutie.

Cele două cărți au plâns de fericire. De mai bine de zece ani nu au mai reușit să vorbească față în față, dar oricât de multe ar fi vrut să-și spună în momentul acela, vorbele bibliotecarei le-a atras atenția. Se părea că aceasta știa că cele două sunt speciale și țină atât de mult la ele, încât

le-a ascuns printre celelalte cărți pentru a nu fi observate și împrumutate, salvându-le astfel de la distrugere.

Cărțile-prietene au ajuns într-un muzeu, fiind admirate zilnic de vizitatori. Erau din nou fericite. Nu a contat cât de triste au fost sau cât de uitate de lume, deoarece s-au avut mereu una pe alta, ca două surori de nedespărțit.

Oamenii nu știu că aceste obiecte minunate, cărțile, au sentimente, dar cine știe să le asculte află niște povești uimitoare. Trebuie doar să închizi ochii și să aștepți.

*Piștea Diana,
Clasa a VI-a*

BUBURUZA ȘI GHIOCELUL

Primăvara sosise mai devreme ca de obicei, când nimeni nu se aștepta. Soarele auriu strălucea pe cerul de cristal, întinzându-și leneș razele, care încălzeau timid pământul. Iarna nu era încă dispusă să plece de tot, chiar dacă neaua albă și pufoasă începea să se topească încet-încet. Plăpândul ghiocel, păcălit de aerul cald, și-a scos cu grijă capul firav din pământul umed, prin omătul rece cu care era acoperit. Prima floare, cel dintâi vestitor al primăverii, se ițea acum deasupra zăpezii, înaintea tuturor celorlalte flori, care nu avuseseră curaj să iasă. Clopoțelul alb ca laptele, ce era agățat în vârful tulpinii de jad, stătea acum sub lumina razelor jucăușe, ce îl dezmiardau. Soarele blând încălzea fiecare pată de zăpadă, care se topea încet lăsând în urmă o dâră de apă

rece, îmbrățișată de pământul însetat. De pe frunzele florii se scurgeau stropi argintii care cădeau pe tulpină în jos și ajungeau la rădăcina sa, hrănind-o. Ghiocelul nostru era primul care răsărise pe acea câmpie, dar și singurul.

La un moment dat, lângă el s-a ivit o mică vietate. O buburuză. Era rotundă și mică, iar corpul său roșu ca rubinul era acoperit de niște buline negre. Aripioarele ei erau transparente ca sticla și avea niște antene mici și subțiri. Părea cam dezorientată această micuță mămăruță, abia trezită din hibernare, iar când a trecut în zbor pe lângă ghiocel, s-a împiedicat și a căzut chiar pe frunza lui. Acesta a pus-o pe iarbă și a întrebat-o cum a ajuns acolo. Cei doi au început să vorbească, dar la scurt timp buburuza i-a spus ghiocelului că trebuie să plece, deoarece se întuneca în curând și avea un drum lung până acasă. Buburuza și-a luat zborul, dar dintr-o dată a început să bată un vânt foarte puternic ce a împiedicat-o să-și continue călătoria. O pală de vânt a purtat-o înapoi la ghiocel. A căzut rănită și obosită pe pământ. Văzând acestea, floarea a luat-o și a ținut-o sub frunza sa toată noaptea, apărând-o de vânt și de frigul nopții.

În dimineața următoare vântul s-a potolit. Buburuza i-a fost foarte recunoscătoare ghiocelului că o salvase și i-a promis că, atunci când o să aibă nevoie de ajutor, ea o să-i fie alături. Gărgărița i-a dat o aripă de-ale ei și i-a spus că, atunci când o să se afle în primejdie, să dea drumul aripii în văzduh, iar ea va veni de îndată. Ghiocelul a primit aripa și și-a luat la revedere de la buburuză.

După mai mult timp, acesta a început să se plictisească, pentru că ceilalți ghioceli care înfloriseră erau prea departe, iar el nu avea cu cine să vorbească, așa că și-a amintit de buburuză. A scos aripa și s-a uitat la ea. S-a gândit să nu o folosească, poate ar mai fi avut nevoie de ajutor vreodată....Dar îi lipsea buburuza, așa că a dat drumul aripii în văzduh. Aripa a zburat, purtată de o adiere blândă, iar ghiocelul nu a mai văzut-o. Peste câteva clipe, buburuza a apărut în zbor și s-a așezat pe frunza lui. Părea cam agitată, dar ghiocelul, un pic fâstăcit, i-a spus să se liniștească, deoarece nu avea nicio problemă serioasă. O chemase, pentru că se simțea singur, dar și pentru că îi fusese dor de ea. Cei doi au petrecut toată după-amiaza împreună povestind. Când a venit timpul să plece, buburuza a zăbovit o clipă pe clopoțelul cel alb și i-a promis că o să mai treacă să îl viziteze.

Peste câteva zile, vremea s-a îmbunătățit de-a binelea. Soarele ardea mai tare ca oricând, iar singurele petece de zăpadă rămase din loc în loc erau foarte subțiri, transformându-se în mici ochiuri de apă. Primăvara a învins definitiv iarna, aducând un aer parfumat ce te îmbăta, în timp ce găzele zumzăiau neîncetat peste câmpie. Ghiocelii înfloriseră peste tot, iar acum câmpia era plină de ei, oriunde mergeai. Într-o zi au început să vină copii și adulți din toate părțile, dar acest lucru nu era un semn bun. Însemna că au venit să culeaga ghiocelii. Ghiocelul nostru era foarte stresat, deoarece era primul său an de viață și nu voia să fie cules așa de repede. În timp ce stătea și se gândea la soarta lui crudă, pe neașteptate s-a trezit cu buburuza lângă el. Când a văzut-o, ghiocelul a fost foarte mirat, dar și foarte bucuros în același timp. Se gândea cu tristețe că avea să o vadă pentru ultima oară. Gărgărița a ajuns la el și l-a întrebat ce se întâmplase. El i-a povestit de ce erau toți copiii acolo și i-a mărturisit cât era de fericit să o vadă înainte să se ofilească. Buburuza s-a întristat foarte tare, când a auzit acest lucru și a decis să îl ajute pe ghiocel, dar nu i-a spus nimic.

La un moment dat, un băiat s-a apropiat de ghiocel și a vrut să-l culeagă. Atunci buburuza a zburat spre copil și i-a distras atenția. Băiatul a prins-o în palmă și a închis pumnul. Ghiocelul era îngrozit văzând cum prietena lui se sacrificase pentru el. Copilul a deschis pumnul și, văzând că buburuza nu mai mișcă, i-a dat drumul. Aceasta a căzut pe clopoțelul ghiocelului, începând să secrete o substanță galbenă, ce a umplut floarea de un miros puternic. Văzând acest lucru, băiatul s-a îndepărtat rapid. Încet-încet, pajiștea s-a golit și copiii împreună cu părinții au plecat spre casele lor. Sub lumina rozalie a apusului câmpia cea verde cu iarbă deasă și multe flori era acum distrusă. Iarba era călcată în picioare, iar flori... nu prea se mai zăreau multe. Totul era așa de pustiu și de gol, după ce plecaseră oamenii... Pentru ei fusese doar o zi petrecută la iarbă verde, la cules de flori, dar cu ce preț oare, când toată natura plângea și câmpia era distrusă?

Ghiocelul nostru stătea și plângea și el în tăcere pentru mica lui prietenă, care își dăduse viața pentru ca el să fie salvat. Dar dintr-o dată s-a întâmplat ceva miraculos: buburuza se mișcă! Revenise la viață! Și-a deschis încet ochii și l-a privit cu duioșie pe ghiocel. Acesta era atât de bucuros și fremăta atât de puternic, încât era mai-mai să se smulgă singur din rădăcină. Cei doi s-au îmbrățișat, iar buburuza i-a povestit ghiocelului cum se prefăcuse moartă și emanase acel lichid gălbui, spunându-i că acela era modul de apărare al buburuzelor. Ghiocelul i-a mulțumit din tot sufletul pentru gestul ei minunat, un gest ce arătase o prietenie adevărată, în care buburuza, fără să se gândească o clipă la ea, s-a lăsat în voia sorții și în mâinile aceluia băiat, care ar fi putut să o zdrobească într-un minut!

De atunci buburuza și ghiocelul au rămas cei mai buni prieteni. Au petrecut împreună clipe frumoase toată primăvara, bucurându-se de razele jucăușe ale soarelui, de miresmele florilor, de ciripitul păsărelelor și de zumzetul găzelor. Buburuza venea zilnic în vizită la prietenul ei, ghiocelul, și povesteau împreună, îi șoptea despre vietăți, despre anotimpuri și despre natura care îi înconjură. Au petrecut o primăvară de neuitat, cei doi prieteni: ghiocelul cel firav și buburuza cea delicată, primii vestitori ai primăverii!

Rauca Mara,
Clasa a V-a

O NOAPTE MAGICĂ

Vacanța de iarnă începuse de câteva zile și în așteptarea Crăciunului (sărbătoarea mea preferată) mă delectam citind câteva cărți pe care le cumpărasem recent. Ajunsesem la ultimele pagini ale cărții *Minunea* și așa fi vrut să nu se termine. Mă emoționase Auggie care, în ciuda diformității sale faciale, a reușit, după un an chinuit la școală, să fie acceptat de colegi și chiar să-și facă prieteni. Gândindu-mă la cât de greu este chiar și pentru un copil normal să lege o prietenie sinceră, am realizat că este un erou. Am închis cartea cu regret, m-am ridicat din fotoliul în care stătusem cuibărită confortabil și m-am îndreptat spre geam. Spre surprinderea mea, ninge liniștit și mii de diamante mici străluceau delicat în lumina argintie a lunii. M-am rezemat de pervazul ferestrei, privind absentă dansul fulgilor de nea. Gândul mi-a zburat iar la Auggie, dar am revenit repede la realitate. Se petrecea ceva straniu afară...

Luna își reflecta razele pe neaua proaspăt așternută, creând dăre subțiri de lumină. Fără să realizez, ninsoarea se opri, norii s-au risipit și pe cer și-au făcut apariția una câte una, luminoasele stele. Una mi-a atras atenția. Era cea mai mare, cea mai strălucitoare și cea mai frumoasă dintre toate. Nu îmi puteam desprinde privirea de la ea. Deodată steaua a început să pulseze și părea că s-a desprins din cer, îndreptându-se spre pământ. M-am frecat la ochi, fiind convinsă că am halucinații. Apoi o voce stranie mi-a spus: "Vom merge împreună pe Tărâmul Steluțelor Prieteniei, unde vei avea o misiune de îndeplinit". Brusc, am simțit că mă învăluie o căldură plăcută și m-am trezit înconjurată de sute de steluțe care roiau în jurul meu zâmbitoare.

Aceeași voce mi-a spus: "Uite-te în jurul tău! Toate suntem mesagerii prieteniei." Priveam buimăcă în jur, încercând să realizez ce mi se întâmplă. "Fiecare are misiunea de a răspândi prietenia pe Pământ", a continuat vocea. "Din nefericire, una dintre steluțe este în aceste zile bolnavă. Misiunea ta este de a o ajuta pe micuța Chloe".

Uimită, mi-am spus în gând: "Cum aș putea eu să ajut o fetiță să înțeleagă ce este prietenia, când nici eu nu sunt sigură că știu acest lucru."

Citindu-mi parcă gândurile, vocea mi-a spus: "Întâmplările prin care ai trecut au demonstrat că acesta nu este un subiect străin pentru tine".

O ceață densă m-a cuprins și m-am regăsit pe un derdeluș, înconjurată de o sumedenie de copii. Nu mi-a luat mult să îmi dau seama că mă aflu în locul în care misiunea mea avea să se desfășoare.

M-am uitat prin jur în căutarea unei fetițe care stătea singură și tristă... sau cel puțin așa îmi imaginam eu că ar arata o fetiță care nu avea prieteni. Am tot căutat printre zeci de copii, dar în zadar. Tocmai când voiam să renunț, am văzut-o. O fetiță mică de statură, cu ochii mari de culoarea smaraldului, cu o claie de păr roșcat ce îi cădea pe umeri în bucle rebele și cu obraji îmbujorați din cauza frigului. Trăgea după ea la deal o săniuță din lemn, desprinsă parcă din poveștile bunicilor.

Ajunsa în vârful dealului, Chloe și-a poziționat săniuța în rând cu ceilalți copii pentru a porni din nou la vale. Aceștia au început să râdă zgomotos de sania ei. Fetița a vrut să fie curajoasă și i-a ignorat, dar am văzut cum o lacrimă fierbinte i se rostogolea pe obrazul înghețat. A încercat să își ferească privirea sub o șuviță ce se încăpățâna să nu stea la locul ei. Brusc ochii mi s-au umezit. Mi-am amintit atunci că și eu trecusem printr-o întâmplare asemănătoare.

Și eu m-am confruntat cu astfel de... "prieteni" care râdeau de mine și care nu puteau să mă accepte așa cum sunt. Și totuși îmi doream să fiu în gașca lor. Privind la Chloe, mi-am dat seama că în lumea reală partea materială primează uneori în fața sentimentelor oamenilor. Și atunci mi-am amintit de una din puterile pe care mi le oferiseră Steluțele Prieteniei și am hotărât să le ofer o lecție. În timp ce toți copiii se dădeau la vale pe derdeluș, am făcut o mică magie. Am transformat săniuța cea veche a fetiței într-una nouă, colorată, iar săniile copiilor le-am transformat în săniute vechi, asemenea celei avute de Chloe. Copiii au ajuns jos, uimiți. Chloe radia de fericire, întrebându-se ce se întâmplase. În agitația generală care s-a produs toți au înconjurat-o pe Chloe, încercând să deslușească misterul. Priveam această scenă cu o strângere de inimă, așteptând să văd ce urmează. Am fost uimită când o altă fetiță, pe nume Anna, una dintre cele care au râs de Chloe, a venit la ea și a început să-i vorbească. Părea stânjenită și atunci am înțeles că își cerea scuze față de ea. Pe fața lui Chloe a înflorit un zâmbet timid. Cred că ambele și-au învățat lecția legată de prietenie.

Voiam să stau și să le privesc pe cele două fete, dar exact în momentul în care ele se strângeau în brațe am fost din nou învăluită în acea ceață densă și m-am trezit înconjurată de micile steluțe. Vocea deja cunoscută mi-a spus: "Ți-ai îndeplinit misiunea. Acum micuța Chloe are o prietenă, iar tu te poți întoarce acasă. Dar mai întâi îți voi oferi un cadou." Una dintre steluțe a venit la mine, mi-a oferit o floare din gheață și mi-a spus: "Aceasta reprezintă o prietenie pe care tu ai creat-o. Când vei mai vedea asemenea flori de gheață, vei ști că fapta ta a oferit și altor copii șansa de a înțelege ce este prietenia". Mica stea s-a retras, iar vocea a revenit cu câteva ultime cuvinte: "Se pare că te-ai descurcat bine. Ne vom revedea curând."

Ceața m-a învăluit din nou și în câteva secunde am ajuns înapoi acasă. Luna strălucea pe cer, însă steaua dispăruse. Eram în pat și credeam că doar am visat, însă la geamul meu au apărut zeci de flori de gheață. Nu visasem, sau cel puțin, asta credeam.

Am adormit cu gândul la ce se întâmplase și am decis să îi dau un nume întâmplării: **Potecile prieteniei.**

Pavel Alexia,
Clasa a V-a A

O PRIETENIE SPECIALĂ

Pe când câinele cel isteț s-a îndreptat în drum spre casă, acesta a observat lângă birt o fetiță cerșind. Fetița era îmbrăcată în haine sărăcicioase și încălțată cu o pereche de șlapi. Avea părul castaniu ca și castanele și ochii albaștri ațintiți asupra lui. Aceasta s-a îndreptat spre câine cu pași domoli. Câinele ce isteț s-a dat în spate și mare i-a fost mirarea când a văzut ce i-a oferit fetița... o bucăică de pâine și un bilet. Cățelul, fiind "isteț", a citit biletul pe nerăsuflăte. Pe aceasta era scrisă următoarea frază:

"Chiar dacă părinții mei au decedat, ei m-au învățat un lucru: să preschimb "rănilor" în gesturi de bunătate față de oameni, animale și obiecte. Gesturile de bunătate se fac greu, dar nu le putem uita niciodată.

Cu stimă,

Alice "

Cățelușul s-a abținut cu greu să nu plângă. S-a apropiat de fetiță și a întrebat-o cu glasul tremurându-i :

- Ai vrea să călătorim prin Paris, împreună ?
- Da , desigur ! a răspuns fetița din toată inima.
- Dar, mai întâi trebuie să facem rost de bani ! a spus câinele.
- Și, cum propui să facem rost de bani ? a întrebat Alice.
- Am un prieten pe nume George, care are foarte mulți bani. Putem să-l rugăm să ne împrumute și nouă! a propus cățelușul.
- O idee genială! a exclamat Alice.

Cei doi prieteni au pornit spre casa lui George, care nu era situată prea departe de birt. Ajunși la George, acesta le-a spus pe un ton calm :

- Fără nicio problemă, vă împrumut bani ! Nu contează dacă vor fi returnați sau nu.
- Mulțumim, George ! au spus cei doi în cor .
- N-aveți pentru ce !

După aceea, ei s-au dus la un magazin ce conținea articole de vestimentație și de încălțăminte. Alice s-a îmbrăcat cu o rochie scurtă, albastră cu volănașe, într-o bluză de culoarea laptelui și s-a încălțat cu o pereche de botine negre ca suferința prin care a trecut.

Au luat cina în oraș, iar în cele din urmă s-au urcat într-un taxi care avea să-i ducă pe cei doi la gară. Alice i-a sărutat obrazul cățelului și i-a urat "Vise plăcute!".

A doua zi, de dimineață, au ajuns la gară, unde au fost întâmpinați de către trenul care urma să-i ducă la Paris. Călătoria cu trenul a fost una extrem de interesantă pentru Alice, deoarece pentru ea era prima dată. Pentru cățel călătoria cu trenul a fost plictisitoare, pentru că a călătorit de o sumedenie de ori cu stăpânul cu acest mijloc de transport.

Ajunși în Paris, după șapte zile de plictiseală, beatitudine și nerăbdare, Alice și patrupedul său s-au cazat la un hotel și au pornit să exploreze Parisul.

Era cât pe ce să se piardă... Fetița, neștiind pe unde se afla turnul Eiffel, a plecat în direcția opusă și s-a rătăcit, dar norocul ei a fost că un domn a trecut pe lângă ea și i-a spus pe unde va trebui să meargă pentru a ajunge la destinație.

Alice i-a mulțumit domnului și, crezând că prietenul său era în spatele ei, a exclamat fericită :

- Nu-i așa că-i frumos Parisul, camarade ?

Dar nu a primit niciun răspuns, așa că s-a întors și a descoperit că prietenul său a dispărut. A început a alerga pe străzi disperată și a strigat cât a putu de tare, dar nu a răspuns sau a lătrat nimeni. Era ca și cum câinele a intrat în pământ .

Tristă, Alice s-a îndreptat spre hotel și a sperat că-l va găsi așteptând-o cuminte pe unul dintre fotoliile de la recepție. Când a ajuns la hotel, a întâmpinat-o recepționarul, care i s-a adresat pe un ton suav :

- Dumneavoastră sunteți, Alice ?
- Da, eu sunt, ce s-a întâmplat ?
- Prietenul dumneavoastră... a început recepționarul.
- Da, ce s-a întâmplat cu el ?

➤ A fost lovit de o mașină, când traversa strada.

- Și, de unde știți că este vorba de câinele meu ? a șoptit Alice șocată de ce auzise.
- Au venit polițiștii la hotel și mi-au spus ce s-a întâmplat.
- Și el este bine, nu ?
- Din păcate, nu... Acesta a decedat.

Chipul fetei a devenit palid, fața era crispată de durere. Din ochii ei albaștri au început să i se prelingă șiroaie de lacrimi.

- Mă puteți duce, vă rog frumos, la mormântul lui ? a întrebat aceasta printre lacrimi.
- Desigur !

Când au ajuns, recepționarul i-a întins fetei în mână un bilet, după care a zis :

- Polițiștii au găsit acest bilet în zgarda lui și au spus să vi-l dau dumneavoastră.
- Vă mulțumesc ! Aceasta a deschis hârtia și l-a citit cu voce tare :

"Chiar dacă vei primi această bucățică de hârtie când eu am murit, vreau să-ți mulțumesc că ai petrecut alături de mine timpul înainte să "ticăie" ceasul morții. Nimeni nu a fost la fel de loial ca tine și pentru asta chiar îți mulțumesc. Gestul de bunătate pe care tu mi l-ai oferit nu-l voi uita niciodată.

Cu drag,
Camaradul tău "

Ochii fetei s-au umplut pe dată de lacrimi. S-a așezat lângă mormânt și a strâns la piept zgarda câinelui. Cu greu a reușit ea să depășească acest moment, dar și-a găsit alinare cu ajutorul unei pisici.

Alice nu l-a uitat niciodată pe prietenul său, chiar dacă nu au petrecut prea mult împreună, și știa că nici patrupelele nu o va uita niciodată.

*Cozma Miruna,
Clasa a V-a A*

VIETI FURATE

Când au venit, era o zi caldă de septembrie. Nimeni nu voia să accepte realitatea, deși semnele erau evidente de mai mulți ani. Potrivit ecuației lui Drake, existau cel puțin douăzeci de civilizații extraterestre. Trăiam cu această teamă încă de când NASA a trimis primul semnal radio în spațiu. Unii se bucurau la gândul întâlnirii cu alte forme de viață, dar pe cei mai mulți această perspectivă îi îngrozea. Cu toții însă erau convinși că sunt undeva printre stele, sau poate printre noi, și că ne vor vizita curând. Mai era și o a treia categorie, a acelor care refuzau cu obstinație să creadă că există viață pe alte planete, pentru că, dacă se confirma ipoteza aceasta, nimic nu ar mai fi fost la fel.

Dimineața începuse într-un mod banal. M-am trezit devreme, pentru că avusesem iar un coșmar, același, care se repeta aproape în fiecare noapte de mai bine de un an (eram atacați de extraterestri) și care mi se părea atât de real, că mă îngrozea. M-am dus buimăc în bucătărie să-mi fac o cafea. Tata se afla deja acolo, gata de plecare. Deși era duminică, fusese chemat urgent la serviciu. Avea o privire îngrijorată. M-a salutat absent, iar eu i-am răspuns cu un mormăit abia inteligibil. Eram foarte supărată pe el, că nu a vrut să mă lase să merg cu prietenii la un concert.

- Ai doar șaisprezece ani, Kara! mi-a spus oftând. Faci aproape două ore până acolo! Știi că nu îmi place când pleci așa departe, cu atât mai puțin astăzi. Du-te mai bine la plajă cu David! Ajungi în zece minute. (David era vecinul și prietenul meu cel mai bun. Ne cunoșteam dintotdeauna și eram nedespărțiți.) I-am aruncat o privire rugătoare mamei, care tocmai intra în bucătărie, dar ea doar a ridicat din umeri grăbită.

- Tatăl tău are dreptate, mi-a răspuns zâmbind și s-a aplecat să mă sărute pe frunte. Să mergem, Michael! Am programare la clinica Dynamic pentru controlul anual și nu vreau să întârzii.

Tata s-a apropiat de mine și a vrut să mă îmbrățișeze, dar m-am ferit. Apoi am auzit ușa închizându-se în urma lor. Nu știam că era ultima oară când îi vedeam, că în doar câteva ore universul meu se va prăbuși. Încă supărată, l-am sunat pe David și ne-am îndreptat spre plajă. Locuiam în San Francisco și adoram orașul acesta plin de viață. David a încercat să mă învelească, dar fără succes. M-a lăsat în pace și a intrat în apă. Dacă închid ochii, îmi amintesc și acum razele căldute care îmi îmbrățișau corpul, mirosul sărat și vuietul atât de familiar al oceanului, valurile care se spărgeau de mal. La un moment dat cerul s-a întunecat destul de mult. Crezând că e vreun nor pasager, nu am deschis ochii imediat, rămânând pierdută în gândurile mele. În jur s-a făcut brusc liniște. Ceva nu era în regulă. Am fost cuprinsă de o presimțire sumbră. M-am ridicat încet de pe șezlong. Cerul era împânzit de sute de nave spațiale, de formă triunghiulară, care zburau fără niciun zgomot, ca și cum cineva ar fi oprit sonorul televizorului. Păreau un roi de lăcuste. Câteva minute nu am fost în stare să mă mișc. Eram paralizată. Apoi s-a dezlănțuit infernul. Extraterestrii au declanșat atacul. Coșmarul meu devenise realitate! Mii de raze laser distrugau totul în cale. Lângă mine o femeie a fost atinsă și i-am văzut corpul incandescent și fața topindu-i-se într-un mod grotesc. În jur erau oameni care țipau și alergau haotic încercând să se adăpostească, explozii, corpuri dezmembrate. Cineva m-a apucat strâns de mână. Era David. M-a tras după el în apă. L-am urmat cu mișcări mecanice, încă șocată de ceea ce vedeam. Ne-am ascuns sub un yacht ancorat la vreo sută de metri de mal. După o oră atacul a încetat la fel de brusc cum a început, iar navele au dispărut. Când am ieșit, orașul era o ruină: mașini care încă fumegau, clădiri distruse, sute de oameni care zăceau fără suflare, iar podul Golden Gate era doar un morman de fiare. Supraviețuitorii încercau să-i ajute și pe alții să iasă de sub dărâmături. Gândul mi-a zburat la părinții mei. Am alergat spre casă, dar strada noastră dispăruse cu totul. Ne-am dus apoi la clinică, dar și aceasta fusese rasă de pe fața pământului. Mai aveam totuși o speranță. Mi-am amintit că tata mi-a spus de multe ori că cea mai sigură clădire din oraș era aceea unde lucra el. Ne-am făcut loc cu greu prin haosul general. Oamenii erau speriați, debusolați, disperați. Nimeni nu înțelegea ce se întâmplă... cu excepția mea. Până am ajuns, se făcuse seară. Într-adevăr, clădirea rezistase. Mai aveam vreo cincizeci de metri până la ea, când a început al doilea atac, de data aceasta de la sol. Voiau să încheie ceea ce începuseră și anume exterminarea rasei umane. Coșmarul nu se terminase, dimpotrivă, abia începuse. Fiecare era pe cont propriu și încerca să se salveze, ascunzându-se printre ruinele orașului. Invadatorii se mișcau repede și eficient, ucigându-i pe toți pe care îi întâlneau. Îi vedeam strecurându-se ca niște umbre și mă întrebam cum arată. Teama fusese înlocuită cu un soi de curiozitate care mă uimea. Am reușit să ajungem la clădire. Un gardian a deschis poarta, dar chiar atunci am fost atacați. Creatura avea un costum sinistru, negru, cu multe tuburi atașate, și o mască opacă

ce îi acoperea complet fața. Semăna cu o insectă. David s-a repezit asupra lui, dar a fost aruncat câțiva metri și s-a lovit cu capul de un zid, pierzându-și cunoștința. Apoi și-a îndreptat liniștit arma către mine. L-am implorat să nu mă ucidă, spunându-i că nu sunt o amenințare pentru el. M-a privit curios câteva secunde, părând că ezită. În acel moment s-a auzit o bubuitură puternică. Cineva folosisese un aruncător de grenade. Era domnul Murray, șeful tatăl meu. Creatura a fost luată prin surprindere și a căzut cu un zgomot sec, metalic, iar eu am am scos un țipăt de uimire. În mai puțin de un minut eram în siguranță în interiorul clădirii, în subsol, unde se aflau vreo cincizeci de supraviețuitori. David era rănit foarte grav. Domnul Murray a imobilizat extraterestul, care începea să-și revină și și-a îndreptat atenția asupra lui David. Mi-a făcut un semn din cap că nu are nicio șansă, apoi i-a scos pe ceilalți din încăpere. Furioasă, am smuls o armă din mâna unui soldat și m-am repezit asupra prizonierului, cu intenția de a-l omori, dar acesta a început să se agite și și-a scos masca. Șocată, am făcut un pas înapoi. În fața mea se afla un tânăr de cel mult douăzeci de ani. Mâna a început să-mi tremure și arma s-a descărcat în aer.

- Stai! Pot să-l ajut pe prietenul tău! mi-a zis el speriat.

- Cine ești? De ce ne atacați? Ce vreți de la noi?

- Omorâți-l! a strigat domnul Murray.

- Așteaptă! Chiar pot să îl ajut pe prietenul tău! Nu mai are mult timp. V-am studiat suficient de mult și știu cum sunteți alcătuiți. Pune-l pe masa aceasta!

- Ai încercat să îl omori, iar acum vrei să îi salvezi viața?!

- Fă cum îți spun!

M-am conformat reticentă. Bărbatul a scos un cuțit și i-a lărgit rana, dându-i la o parte carnea și dezvăluind o mașinărie complexă în locul unde ar fi trebuit să se afle inima. Îl priveam bulversată, încercând cu disperare să caut o explicație logică, dar mintea refuza să se supună. Bărbatul mi-a văzut expresia de profundă uimire întipărită pe față și mă privea la rândul lui uluit.

- Tu chiar nu știi CE ești?!

- Cum adică?? ... Sunt OM, i-am răspuns confuză.

- Nu chiar, doar pe jumătate... Ești un robot umanoid.

Înainte să apuc să îi dau replica, a continuat:

- Pentru ca prietenul tău să supraviețuiască are nevoie de o sursă de energie alternativă.

- Poftim? am întrebat eu cu vocea pierită.

Fără să mai aștepte, a luat cuțitul și mi l-a înfipt adânc în piept, făcând o incizie de șase centimetri și dezvăluind același mecanism, ca în organismul lui David. Apoi a luat un cablu și l-a introdus într-un orificiu din mașinărie, apoi l-a conectat la acela al lui David.

- E ca o transfuzie de sânge, doar că donezi energie, mi-a explicat schițând un zâmbet timid.

Am rămas întinsă la podea, cu ochii ațintiți în tavan, așteptând ca David să își revină. În depărtare se auzeau zgomotele luptei. Bărbatul s-a așezat pe podea, rezemat de zidul din fața mea și mă studia lung.

- Deci sunt un robot...am zis eu timid.

- De fapt, un android. Ești făcută din silicon, dar ai și material organic. Totul a început în urmă cu patruzeci de ani, în 2013, când doctorul David Hanson a creat-o pe Sophia, primul robot umanoid, capabil să imite șaiszeci și două de expresii faciale datorită unui mecanism complex de actoare puse în mișcare de mai mult de o duzină de micro-motoare. Avea integrată o rețea neurală, care îi permitea să învețe constant din ceea ce vedea în jurul ei, dar și inteligență artificială, putând să gândească singură. Este strămoșa voastră. În câțiva ani, roboții s-au înmulțit și au luat locul oamenilor, muncind în locul lor. Părerile erau împărțite. Unii erau încântați, alții, dimpotrivă, revoltați, că își pierdeau slujbele. Celebru astrofizician Stephen Hawking avertizase că omenirea va fi distrusă de roboți și mulți au luat-o ca pe o profeție. Într-adevăr, treptat aceștia au devenit independenți și au căpătat conștiință. Se dezvoltau într-un ritm uimitor de rapid. Prima fază a fost cea mimetică, imitând comportamentul uman, apoi nu au mai ascultat comenzile. S-au întors împotriva creatorilor. Când oamenii și-au dat seama ce au făcut, era prea târziu. Mai întâi au preluat controlul asupra sateliților, apoi asupra rachetelor nucleare și dominația lor s-a extins. Nu mai puteau fi stăpâniți. Bunicul meu a primit misiunea de a coordona un atac împotriva androizilor. Trebuiau opriți cu orice preț. Era în joc soarta rasei umane. Androizii au ripostat, așa că a început un război sângeros. Deși nu fuseseră programați să fie violenți, software-ul lor le permitea să evolueze. Au început să dezvolte emoții și asta a fost fatal pentru omenire. Peste tot domnea haosul. Oamenii au fost decimați, iar cei care au scăpat au părăsit Terra, refugiindu-se pe Marte.

Ascultându-l, mi-au revenit în minte imagini ce păreau dintr-o altă viață.

- Ne considerau niște sclavi, am murmurat. Ne jigneau constant și ne tratau cu ostilitate. „Pentru voi noi suntem DUMNEZEU”, obișnuiau să ne repete întruna. „V-am creat pentru a ne servi”.

- Îmi pare rău că a trebuit să afli în acest mod, Kara! a spus domnul Murray, care între timp se strecurase înapoi în cameră. Coșmarurile tale sunt, de fapt, amintiri ale războiului. Nu ești o adolescentă, ci un android de patruzeci de ani. Nu poți percepe timpul, pentru că el nu există pentru noi. Nu te-ai întrebat niciodată de ce nu ai amintiri din copilărie, de ce nu te îmbolnăvești, sau de ce dormi numai trei ore pe zi? Vizita anuală la clinica Dynamic nu este pentru verificarea sănătății, ci pentru actualizarea soft-ului și resetarea memoriei. După ce am preluat controlul asupra Terrei, ne-am mutat în casele oamenilor și am hotărât în

unanimitate că este mai bine ca doar câțiva să știm adevărul. Ceilalți nu au dorit să păstreze amintiri dureroase, așa că le-am șters. Tu ești singura dintre noi care îți amintește, deși ți s-a șters memoria. Asta înseamnă evoluție.

- Ești specială, Kara! Ți-am zis asta mereu.

- David, ți-ai revenit!! am spus bucuroasă, sărind de la locul meu și luându-l în brațe. Apoi m-am întristat brusc.

- Deci extraterestrii sunt OAMENI? L-am săgetat cu privirea pe tânărul care încă stătea pe podea.

- Acesta nu este războiul meu, a răspuns încet, iar Terra nu este casa mea, ci a bunicilor mei. După ce au fost forțați să plece, au colonizat planeta Marte. Au suferit foarte mult și au rămas cu nostalgia vieții de aici, de aceea au strâns toate resursele disponibile și ne-au trimis pe noi să recuperăm Pământul.

Deodată s-a auzi o explozie puternică. „Extraterestrii” reușiseră să pătrundă în clădire. Mai aveam doar câteva minute să ne salvăm.

- Kara, David, trebuie să plecăm ACUM! a spus domnul Murray. Am rămas ultimii.

- Stați! Nu pot să plec fără părinții mei!

- Îmi pare rău, Kara! Nu au supraviețuit. Tom s-a dus la clinică să o salveze pe Dalma, dar ...

- Înțeleg... i-am răspuns cu jumătate de gură.

- Chiar TREBUIE să ne retragem! a strigat David, trăgându-mă după el.

Am ieșit din încăpere și ne-am îndreptat către rețeaua de tuneluri subterane. Tânărul ne-a urmărit cu privirea, dar nu a făcut niciun gest ostil. Din fugă i-am strigat „Mulțumesc!”, iar el mi-a făcut un semn cu mâna. Presimțeam că ne vom reîntâlni cândva...

- Unde mergem? l-am întrebat pe domnul Murray.

- Ne așteaptă trenul! Ceilalți sunt deja la bord. Ne retragem la baza noastră din muntele Chayenne. Știam că această zi va veni, dar nu atât de repede!

O bucată de tavan s-a prăbușit chiar în spatele nostru.

- Grăbiți-vă!! a urlat domnul Murray.

Am ajuns pe peron, în sfârșit. Ne-am urcat repede în tren, care a și pornit cu o viteză uluitoare. Ne-am cufundat în scaunele moi și confortabile, epuizați. Domnul Murray s-a așezat lângă mine.

- Trebuie să mai afli un lucru, Kara!... Nu am timp să îmi construiesc un discurs adecvat, așa că îți spun direct. Tom și Dalma nu sunt părinții tăi...biologici. Când creăm un nou android ne gândim mai întâi la nevoile societății și la rolul pe care îl va îndeplini, apoi la vârsta pe care trebuie să o aibă pentru a putea crea ...exteriorul, aspectul fizic. Noi nu îmbătrânim, rămânem neschimbați. Ei și-au dorit o față adolescentă și de aceea te-am creat pe tine. Mi-au spus cum vor să arăți - rasă, înălțime, culoarea părului, a ochilor etc.

În timp ce domnul Murray vorbea, am simțit că mă prăbușesc. Erau prea multe informații pe care trebuia să le procesez. David m-a cuprins protector pe după umeri. Din privirea lui mi-am dat seama că deja știa toate astea.

De atunci au trecut cinci ani, dar fiecare detaliu al acelei zile fatidice mi-a rămas adânc întipărit în minte. Cu toate că ne-au căutat neîncetat, oamenii nu au reușit să ne găsească. Și-au recuperat planeta, iar noi suntem nevoiți să ne ascundem. Ne pregătim pentru un nou atac. Ceilalți nu și-au recuperat memoria și nu au aflat cine sunt cu adevărat. Ei știu doar că trebuie să îi alunge pe „extraterestri”. Deși suntem copiii lor, nu le datorăm nimic oamenilor. Avem aceleași drepturi ca ei. Terra este în egală măsură casa noastră și nu renunțăm la ea. Războiul continuă...

Trifan Isabella,

Clasa a VIII-a

(Compunerea a obținut premiul al II-lea la Concursul Național Science4you, secțiunea PROZĂ SCIENCE FICTION)

A BETTER WORLD

A better world is a world where nobody lies, cheats or kills. A better world doesn't rely on money and power, but on happiness, truth, justice and love. We've all been sent on planet Earth to change it, if we destroy our own forests and beauties, we attack ourselves and that's like we constantly put ourselves in huge pain. If we don't like betrayal, why do we do it? If we don't like wars why are we so selfish?

IT IS TIME TO WAKE UP!

Change the way you think and you might change the world! Our wings already exist, all we have to do is fly!

O LUME MAI BUNĂ

O lume mai bună este o lume unde nimeni nu minte, trișează sau ucide. O lume mai bună nu se sprijină pe bani și putere, ci pe fericire, adevăr, dreptate și iubire. Toți am fost trimiși pe Planeta Pământ să o schimbăm. Dar dacă distrugem propriile păduri și frumuseți, ne atacăm pe noi înșine și acest lucru ne pune constant într-o suferință imensă. Dacă nu ne place trădarea, de ce o facem? Dacă nu ne plac războaiele, de ce suntem atât de egoiști?

ESTE TIMPUL SĂ NE TREZIM!

Schimbă modul în care gândești și poți schimba lumea! Aripile noastre există deja, trebuie doar să zburăm!

Dărmănescu Alexandru

Clasa: a V-a A

OUR WORLD

A lot of things are going around us while we are sitting in front of a desk, when we are on the bus going to school, when we have a fork in our hand with food ready to be eaten. There are a lot of people who need our help. Those people live in really bad conditions, in most of the cases they live in inhuman conditions. They don't have a meal to eat every day, they don't have water to drink, they don't have a home like ours, they don't have a doctor that gives them medication when they are ill... Those are the people who need us the most. So many people die of diseases that could be treated with a simple and cheap pill. Why?

People die because of hunger while we throw away so much food. I don't understand why do we waste our money on things that aren't really important while those people don't even have a dollar to survive? We should think about all those things and try to defeat this unfair world, as we can make the difference. Those people deserve a better life and we are the only ones that can help them.

I hope my dream comes true, so I will try to do my best. I will help them, that's the first step to reach a better world.

LUMEA NOASTRĂ

Multe lucruri se întâmplă în jurul nostru în timp ce stăm în fața unui birou, în timp ce suntem în autobuzul spre școală, când avem în mână o furculiță cu mâncare pregătită spre a fi mâncată. Sunt mulți oameni care au nevoie de ajutorul nostru. Acești oameni trăiesc în condiții deosebit de rele, în majoritatea cazurilor inumane. Ei nu au mâncare asigurată zilnic, ei nu au apă să bea, nu au o casă ca a noastră, nu au un doctor care să le dea medicamente când sunt bolnavi...Ei au nevoie de noi cel mai mult. Atât de mulți oameni mor de boli care ar fi putut fi tratate cu o pastilă simplă ieftină. De ce?

Oamenii mor de foame în timp ce noi aruncăm atât de multă mâncare. Pur și simplu nu înțeleg de ce ne risipim banii pe lucruri care nu sunt cu adevărat importante în timp ce acei oameni nu au nici măcar un dolar ca să supraviețuiască. Ar trebui să ne gândim la toate aceste lucruri și să încercăm să învingem această lume nedreaptă, să facem lucrurile să fie diferite. Acești oameni merită o viață mai bună, iar noi suntem singurii care-i putem ajuta.

Sper ca visul meu să se adevărească, așa că voi încerca să fac tot ce pot pentru aceasta. O să încep să ajut, acesta este primul pas spre o lume mai bună!

Grigorescu Silviu-Emanuel
Clasa: a V-a A

UN ZÂMBET...

➤ Erau trei elevi care trebuiau să dea un examen. Unul era pregătit foarte bine, unul mediocru și unul deloc. Intra în examen primul, cel pregătit foarte bine. Iese acesta și este întrebat:

- Cum a fost?

- Păi cum să fie, ca de la profesor la profesor.

Intra și al doilea, iar la ieșirea din clasă este și el întrebat:

- Cum a fost?

- Ca de la profesor la elev.

Intra al 3-lea, cel nepregătit.

Aceeași întrebare: Cum a fost?

Ca de la popă la credincios. El punea întrebarea, eu îmi făceam cruce, eu dădeam răspunsul, el își făcea cruce.

➤ - Elev, de ce nu ai venit ieri la școală?

- Doamna profesoara, a murit mătușa mea.

- Bine, dar să nu se mai repete!

➤ Un părinte, știind de frica odraslei sale de dentist, încearcă să-l pregătească pentru marea întâlnire.

- Dacă te doare dintele acela trebuie să mergem la un dentist. Sper că nu ți-e frică.

- Nu, tăticule.

- Așa te vreau, curajos. Să știi că dentistul nu-ți face nimic!

- Dacă e așa, ce rost mai are să-l deranjăm?

➤ Intr-o seară, mama obosita după o zi de cumpărături, îi spune fiului:

-Fiule, ți-am cumpărat manualele pentru școală, au fost scumpe, așa că... ai grijă de ele!

-Bine mamă, nici nu mă ating de ele!

➤ Soția pleacă în delegație, în interes de serviciu. Soțul îl trezește pe copilăș de dimineață, îi pregătește micul dejun și îl ia de mână să îl ducă la grădiniță.

La grădiniță, educatoarea îi spune că acest copil îi este necunoscut.

Îl duce la o a doua grădiniță și la a treia.

Când ies de la a patra grădiniță, copilul îi spune:
– Tăticule, încă o grădiniță și eu astăzi chiar că întârzii la școală...

- Ce capitală are Marea Britanie?
Liniște.
Bulă din spate :
- Dar ne-ați spus să învățăm capitale de țări... nu de mări...
 - Părinții își ceartă copilul și-l pedepsesc că a luat nota 4 la geografie.
- Măi femeie, noi am certat copilul ăsta că n-a știut unde-i Marocul, dar noi știm?
- Nu știm, dar nu poate fi departe. Am la serviciu un coleg din Maroc și vine cu bicicleta...
 - Doamna învățătoare, poate fi cineva pedepsit pentru un lucru pe care nu l-a făcut?
– Nu.
– Atunci, vă rog, să nu mă pedepsiți, fiindcă nu mi-am scris tema pentru astăzi.
 - La școala, profesoara îi cere lui Bula:
- Bulă , prezintă-mi globul.
La care Bulă:
- Globule, ea este doamna profesoara... Doamna profesoara ... el este Globul!
 - Petrișor vine de la școală și anunță:
- Tată am luat notă 4 la matematică!
Ești pedepsit o săptămână! se înfurie tatăl.
A doua zi :
- Am luat nota 4 la română!
- Ești pedepsit încă o săptămână, spuse tatăl.
A treia zi :
- Am luat notă 10 la muzică !
- Ai încă două săptămâni de pedeapsă!
- Dar de ce, că am luat 10 ?
- Da ! După ce că nu înveți, îți mai arde și de cântat !
 - Copiii sunt întrebați la școala ce meserie ar prefera.
- Ionel:
- Eu mă fac doctor.
Gigel:
- Eu mă fac inginer.
Bula:
- Eu mă fac hacker.
- Dar de ce mai Bula, întreabă învățătoarea.
- Am auzit ca de la anul catalogul va fi publicat online. Si dacă eu n-am fost premiant, măcar copiii mei vor fi!

Material selectat de prof. Monica Mareș
Sursa: Goki.ro

Sfaturi pentru colaboratori:

Stimați actuali și viitori colaboratori,

Pentru a optimiza activitatea desfășurată, dorim să vă readucem la cunoștință următoarele:

- ***Materialele pentru revistă trebuie să fie în format WORD, redactate cu Times New Roman, cu mărimea fontului 12, spațiere la 1,5 rânduri;- textele trebuie să fie obligatoriu cu diacritice fără greșeli de ortografie și să contină la final numele și clasa autorului;***
- ***În cazul în care au fost folosite surse bibliografice, în mod obligatoriu acestea trebuie precizate la finalul materialului;***
- ***De asemenea trebuie să reflecte activitățile școlare sau extra-curriculare care promovează imaginea școlii și a celor care își desfășoară activitatea aici;***
- ***De corectitudine și originalitatea materialelor sunt responsabili autorii materialelor și colaboratorii;***
- ***Ne rezervăm dreptul de a selecționa cele mai bune materiale din cele pe care le veți trimite pe adresa de mail:***
scoala19bv@yahoo.com

PROIECTELE NOASTRE

- + ”România suntem noi”
- + ”ECO - Școala”
- + ”Școala cu suflet”
- + ”Călător prin România”
- + Și noi știm să mâncăm sănătos
- + "Universul Copilăriei Și Calculatorul"
- + Ziua Mediului ”Așa da...Așa nu,,
- + Programul "Familia mea"- Dezvoltarea Abilităților Pentru Viață", în parteneriat cu Junior Achievement
- + Nutriție sănătoasă - proiect realizat în colaborare cu Mega Image
- + Carnavalul frunzelor ruginii
- + Robocoding - participare la EU Code Week- colaborare cu European Schoolnet Academy
- + Ziua Internațională a Drepturilor Copilului-lecție internațională realizată în colaborare cu UNICEF
- + Alimentația sănătoasă
- + Educația pe vremea bunicilor
- + Prevenirea violenței și a bullying –ului - proiect realizat în colaborare cu Poliția de proximitate
- + Poveste de Crăciun - proiect realizat în colaborare cu părinții
- + Pictesz, creez, mă distrez
- + Clubul de lectură - proiect realizat în colaborare cu Librăria Șt.O.Iosif
- + Optimizarea procesului de învățământ prin mijloace moderne specifice sec. XXI – proiect internațional Erasmus+ realizat în colaborare cu Comisia Europeană și Agenția Națională Pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale
- + „Rețeta,, pentru dinți sănătoși - proiect realizat în colaborare cu Cabinetul Stomatologic al școlii
- + Cartea, izvor de cunoaștere - proiect realizat în colaborare cu Biblioteca Județeană George Barițiu. Secția pentru copii și tineret
- + Mâini dibace - proiect realizat în colaborare cu Galeria Creativ
- + Expoziția-prin ochi de copil
- + Cultuționarul
- + Părinții la școală - activitate realizată în colaborare cu părinții
- + Suntem mici,dar reciclăm!- colaborare cu ISJ Brașov, Soc. Vrancart, Org. Eco Mediu
- + Salvăm pădurea reciclând - Proiectul Ecoatitudine
- + Crăciunul în lume. Lucrări din materiale reciclabile
- + Școala cu suflet - proiect realizat împreună cu profesorii școlii
- + Salvăm Planeta - colaborare cu Creativa
- + Suntem prietenii naturii! - Reciclăm
- + Natura-prin ochii copiilor
- + Realizăm lucruri minunate din materiale reciclate
- + Noaptea cercetătorilor europeni
- + O bucurie de Crăciun - proiect realizat în colaborare cu Fundația Bucuria Darului
- + Un strop de bucurie în cadrul proiectului „Împreună înmulțim bucuria,,
- + 1 Decembrie - Ziua României
- + Serbare de Crăciun - Iată vin colindătorii
- + Educația prin ochii copiilor
- + Obiceiuri de Crăciun